

Laimīgā
zeme

Līgatnes

Novada Ziņas

LĪGATNES NOVADA DOMES INFORMATĪVAIS IZDEVUMS

19. februārī 2020

Nr. 2 (155)

Apstiprināts Līgatnes novada budžets 2020. gadam

Līgatnes novada domē 2020. gada 23. janvāra sēdē pieņemti saistošie noteikumi Nr. 20/1 „Līgatnes novada pašvaldības budžets 2020. gadam”. Ar budžeta izklāstu un skaidrojošo daļu sīkāk varat iepazīties Līgatnes novada domes mājaslapā, taču īsi par būtiskāko:

Līgatnes novada domes pamatbudžeta izdevumi (1. att.) plānoti 4 289 437 EUR apmērā. Pateicoties iepriekšējā gada iedzīvotāju ienākuma nodokļa ieņēmumu palielinājumam, kā arī ieņēmumiem no pašvaldības nekustamo īpašumu atsavināšanas, šogad papildus ikdienas nepieciešamībām spēsim realizēt un uzsākt svarīgus novada infrastruktūras uzlabošanas projektus.

Ceļu infrastruktūra:

Šogad 99 645 EUR plānots izmantot Augšlīgatnes Upes ielas brauktuves seguma pārbūvei un asfaltēšanai un līdzīgi – 103 306 EUR plānots ieguldīt Augšlīgatnes Skolas ielas pārbūvei. 14 000 EUR plānoti Līgatnes Gaujas ielas asfalta atjaunošanas projekta izstrādei. Papildus valsts

mērķdotācijai šogad no pašvaldības pamatbudžeta ceļu uzturēšanai piešķirti 33 000 EUR dažādu ceļu atjaunošanas darbu veikšanai.

Pašvaldības ēkas:

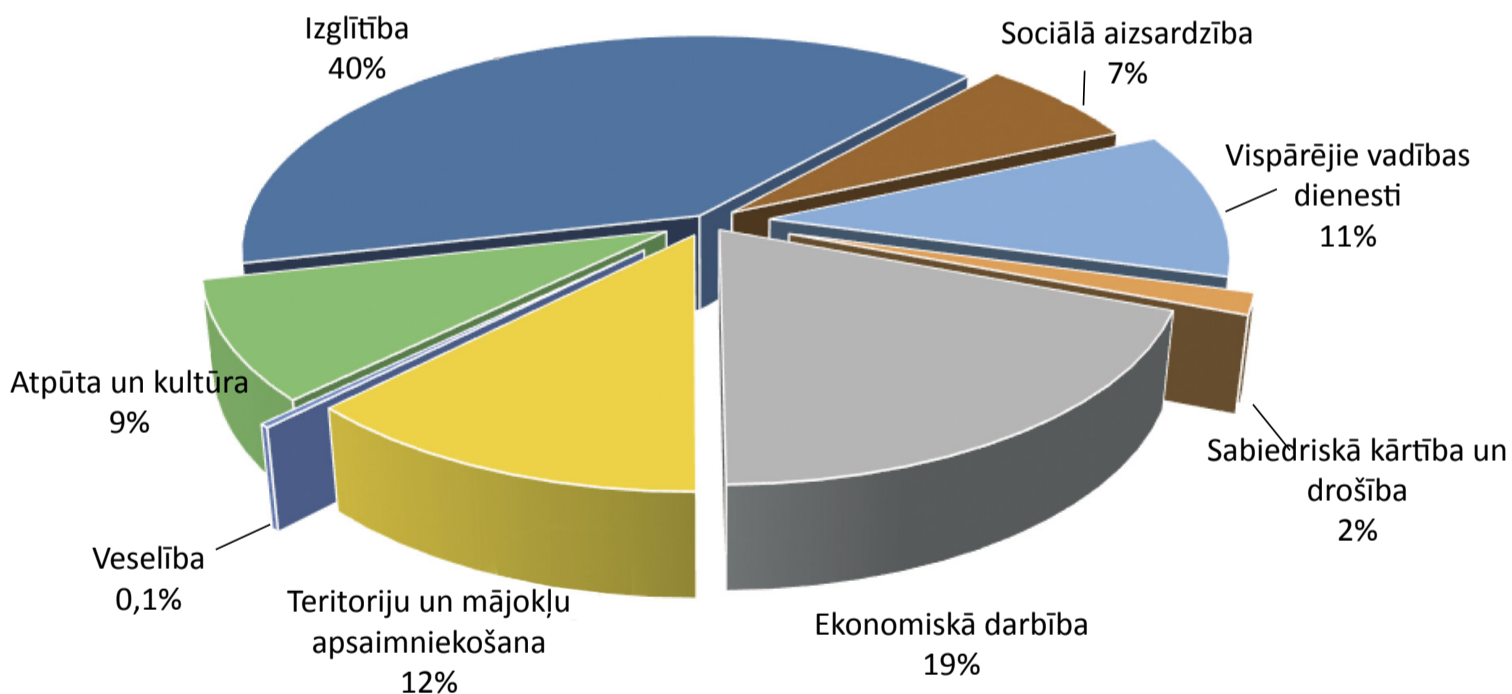
15 000 EUR plānoti pirmsskolas izglītības iestādes „Zvaniņi” ēkas renovācijas projektēšanai, lai iegūtu papildu lietderīgo telpu platību, pārbūvējot ēkas vestibulu, kā arī nodrošinātu ēkas energoefektivitāti. „Zvaniņu” ēkā šogad tiks veikta aktu zāles griestu pārbūve, ventilācijas un skatuves apgaismojuma izbūve. Sekojoši, atbilstoši finanšu iespējām tuvākajā laikā plānotam ķerties arī pie „Ainavu” ēkas renovācijas projekta izstrādes Upes ielā 1, Augšlīgatnē, domājot par turpmāko klašu telpu nodrošinājumu Augšlīgatnes Jaunās sākumskolas audzēkņiem. Novada Sporta centrā tiks veikta treniņu zāles pārbūve un sporta zāles remontdarbi, ietverot ventilācijas sistēmas veiktspējas uzlabošanu. Līdzīgi kā pirms šim, Līgatnes novada izglītības iestādēs vasaras periodā notiks iekštelpu kosmētiskie remontdarbi un turpināta klašu telpu

atjaunošana un labiekārtošana, ietverot IT iekārtu modernizāciju un iegādi.

Teritorijas labiekārtošana:

Novada sporta laukumu labiekārtošanai tiks iegādāts inventārs 3 000 EUR apjomā un pamatlīdzekļi 5 000 EUR apjomā, kā arī tiks veikta jauna inventāra iegāde un uzstādīšana bērnu rotaļu laukumos Līgatnē un Augšlīgatnē 10 000 EUR apjomā. Ielu apgaismojuma izbūves projekta realizācijā Augšlīgatnē (Liepu, Ceriņu, Mākslas, Stacijas, Nākotnes ielās) plānots ieguldīt 53 200 EUR. Projektu „Sabiedrība ar dvēseli” realizācijai plānoti 3 570 EUR, un LEADER projektu realizācijai rezervēti 20 000 EUR (ceram izveidot futbola laukumu Augšlīgatnes „Laivenes” parka teritorijā, turpinot kopējā projekta realizāciju un uzlabot Līgatnes novada vidusskolas sporta laukuma infrastruktūru (skrejceļu), padarot to ērtāk lietojamu kā pilsētas nozīmes aktīvās atpūtas un sportisku aktivitāšu objektu).

Līgatnes novada domes izpilddirektors
Egils Kurpnieks

1. att. Līgatnes novada domes pamatbudžeta izdevumu struktūra pa funkcionālajām kategorijām

Reizināt lielus skaitļus, bet nesadalīties reizinātājos

Saruna ar Augšlīgatnes Jaunās sākumskolas saimi

Kopš 2018. gada rudenī pirmās klases skolēniem durvis vēra Augšlīgatnes Jaunā sākumskola, pagājis pusotrs gads. Skolas saimei šogad pievienojusies vēl viena klase. Uz sarunu par skolu, kurā jūtams savas kopienas gars, skolu, kas pilnvērtīgi iekļaujas Latvijas valsts izglītības sistēmā, bet ikdienas darbā izmanto jau simt gadus praksē pārbaudītās Marijas Montessori metodes, aicinājām skolas direktori Sanitu Unguru, skolotājas Martu un Mārti un audzēkņu vecākus.

Iesākumā gribu pavaicāt vecākiem, kas jūs šajā skolā ir pārsteidzis? Vai ir piedzīvots kas negaidīts?

Līga: Es esmu Līga, otrās klases skolnieka mamma. Mani pārsteidza tas, ka mans dēls iet uz skolu ar tādu prieku. Viņam pat brīvlaikos pietrūkst skolas. Viņš satraucas, ka slimības laikā nākas ko nokavēt. Negaidīju, ka skolotājas spēš tā ieinteresēt atvērties mācībām. Zinot, cik grūti viņam gāja bērnudārzā un cik

ļoti viņu nekas neinteresēja, tas bija galvenais pārsteigums.

Kitija: Es esmu Kitija, pirmās klases skolnieka mamma. Mēs dzīvojam Augšlīgatnē, un es biju domājusi, ka bērnu vedīšu uz skolu Cēsīs. Mans bērns ir ar nelieliem autiskā spektra traucējumiem. Bērnudārza laiks mums bija ļoti smags, un es uztraucos, kā būs tālāk. Saprātām, ka parasta skola mums nederēs. Brīnumainā kārtā manas lūgšanas tika atbildētas, un tika nodibināta šī skola. Es neesmu pedagogs, bet kā mamma esmu izmācījusies Montessori pedagoģiju kursos kopā ar pedagogiem. Nākot uz šo skolu, es biju ļoti uztraukusies. Es zināju, kas te būs materiālu ziņā, bet nezināju, kā mans bērns iejutīsies. Bērnudārzā viņam bija tikai viens draugs. Viņš nesportoja, nedziedāja. Slēpās zem galda, neko nedarīja kopā ar citiem bērniem. Pirmais septembris un viss, kas noticis pēc tam, mūsu ģimenē ir īsts brīnums, jo mūsu dēls ir atvēries. Viņš sporto, iet uz treniņiem, pats izrāda iniciatīvu. Dara arvien vairāk un vairāk. Vēl gribu pieminēt individuālo pieeju katram bērnam. Es esmu sajūsmā. Kopš

pirmā septembra mums ir cits bērns.

Anetes domas mani ļoti interesē, jo zinu, ka tev ir vecāks bērns, kas iet mūsu vidusskolā un ir ar ko salīdzināt.

Anete: Pirmkārt mani pārsteidza tas, kā iespējams satuvināt visus bērnus. Radīt kopienas sajūtu. Te nav katrs par sevi, bet visi ir viens par otru. Šeit nevalda sacensību gars, kas pieprasa būt vislabākajam un pirmajam. Pirms sarunas jautāju dēlam, kas viņam šeit patīk. Viņš teica: „Man vienkārši patīk mācīties. Te ir viegli.” Jauki, ka skola nesagādā zobusāpes. Vecākajam dēlam skolā iet grūti. Jo tur, ja nezini, ir, protams, konsultācijas, kur var ko izlabot, bet šeit es nejūtu, ka Bruno kaut ko nezina. Ja kaut kas nepadodas, tas netiek tā atstāts. Parastajā skolā, ja kaut kas nav apgūts klasē, tiek uzdoti mājasdarbi, ko bieži vien izpilda mamma, bet tas ir ķeksīša pēc. Un vecākajās klasēs kļūst aizvien trakāk, jo nav ielikti kārtīgi pamati. Šeit es nejūtu, ka kaut kas tiktu atstāts nesaprasts.

turpinājums 3. lpp.

FEBRUĀRIS

*Kas zin', cik ilgi jānostaigā kājām,
— Pieci soļi, nedēļa vai mūžs.
Vai dzīvojam, lai nepaejam garām,
Vai skrienam, jo mums dzīvot laika trūkst?*

*Katra jauna diena plūst ar citu
straumi,
Pūš baltos kreklos draudzīgs ceļa vējš.
Un dzīve atkal iesākas no jauna
Un kaut kur tajā esi arī Tu...*

Februāra jubilāri

Aldis Arcimovičs
Iveta Ašeniece
Gunita Diļevka
Modris Amoliņš
Laimons Hauka
Sandra Vīksniņa
Viesturs Linde
Agrita Līckrastiņa
Anda Plūme
Genadijs Pelšs
Zosja Bosjuka
Irēna Rudaka
Vija Vālberga
Ausma Ceriņa
Bennie Charles Kinder
Jānis Palkavnieks
Silvija Priede
Pēteris Rožickis
Mudīte Staņislavska
Maija Silvija Šūmane
Dzintra Karlīne Miljone
Ilga Znotiņa
Ieva Akmentiņa
Valdis Kreišmanis
Rasma Irēna Bremšmite
Juris Dreimanis
Valentīna Špoģe
Miķelis Alberts
Verners Bundulis
Marija Kluša
Marija Kuzņecova
Ausma Dikelsone
Elmārs Drēviņš
Vija Bērziņa
Anna Baranova
Aina Liepiņa
Austra Štāle
Gunārs Freimanis
Mārtiņš Šūmanis
Liene Birne
Velta Leontīna Beķere

APSTIPRINĀTI

Līgatnes novada domes 2020. gada. 23. janvāra sēdē (protokols Nr. 2,12. §)
Līgatnes novada domes 2020. gada 23. janvāra saistošie noteikumi Nr. 20/1

„Līgatnes novada pašvaldības budžets 2020. gadam”

Izdoti saskaņā ar likuma „Par pašvaldībām” 82.1. panta 1. daļas
2. punktu, 46. panta 1. un 2. daļu un likuma „Par pašvaldību budžetiem” 7. pantu

1. Apstiprināt Līgatnes novada pašvaldības 2020. gada budžeta ieņēmumus 4 126 705 EUR apmērā un sadalījumu pa ieņēmumu veidiem saskaņā ar 1. pielikumu.

2. Apstiprināt Līgatnes novada pašvaldības 2020. gada budžeta izdevumus 4 289 437 EUR apmērā saskaņā ar 2. pielikumu un 3. pielikumu.

3. Apstiprināt atmaksājamo aizņēmumu, galvojumu un citu saistību apmēru saskaņā ar 4. pielikumu.

4. Apstiprināt paskaidrojuma rakstu par Līgatnes novada pašvaldības 2020. gada budžetu saskaņā ar 5. pielikumu.

5. Noteikt, ka budžeta izpildītāji:

5.1. ir atbildīgi par to, lai izdevumi saskaņā ar naudas plūsmu ne-

pārsniedz attiecīgajai programmai/pasākumam tāmē apstiprinātos un plānotos budžeta izdevumus atbilstoši ekonomiskajām kategorijām;

5.2. organizējot iestādes, nodaļas un struktūrvienības funkciju izpildi, ir atbildīgi par iepirkuma procedūras ieviešanu atbilstoši Publisko iepirkumu likumam;

5.3. pamatbudžeta ieņēmumus (bez ziedojumiem un dāvinājumiem), kas pārsniedz pašvaldības plānoto apjomu, ar Finanšu komitejas atzinumu var novirzīt budžetā paredzētās programmas izdevumu papildu finansēšanai pēc budžeta grozījumu apstiprināšanas Līgatnes novada domē.

Sēdes vadītājs,

Līgatnes novada domes priekšsēdētājs
Ainārs Šteins

Februāra aktualitātes pašvaldībā

Izsludinātas cenu aptaujas:

• Zivju ceļa atjaunošana pār Anfabrikas slūžām, Līgatnē, Līgatnes novadā Valsts Zivju fonda pasākuma „Zivju dabisko dzīvotņu kvalitātes uzlabošanai un zivju nārstu vietu atjaunošanai” ietvaros.

Izsludināti iepirkumi:

• Atklāts konkurss Nr. LND 2020/01 „Pārtikas produktu piegāde Līgatnes novada vidusskolai”.

Noslēgušies iepirkumi:

• Nr. LND/2019/14 Līgatnes novada domes informatīvā izdevuma „Līgatnes Novada Ziņas” izdošana. Iepirkuma līgums noslēgts ar SIA „ERANTE” par piedāvājuma summu 9 029 EUR bez PVN;

• Nr. LND/2020/02 „Ārējā apgaismojuma tīklu projektēšana un izbūve Augšlīgatnē, Līgatnes pagastā, Līgatnes novadā”. Līguma slēgšanas tiesības piešķirtas SIA „Woltec” par summu 43 974,92 EUR.

Citas aktualitātes:

• Pastiprināta mitruma apstākļos būtiski pasliktinājušies braukšanas apstākļi gan valsts, gan pašvaldības grants ceļu posmos. Atgādinām, ka šādos apstākļos ceļu greiderēšana vai citi ceļa labošanas darbi var esošo situāciju tikai pasliktināt,

bedrīšu vietā iegūstot dubļu vannu vai izveidojot jaunas ceļa rīses, pa ceļu pārvietojoties ar traktortehniku vai smagajiem transportlīdzekļiem. Šobrīd pastāvīgi uzraugām visus ceļu un ielu posmus, lai nodrošinātu iedzīvotāju iespēju piekļūt savai dzīvesvietai. Kritiskākajās vietās esam veikuši ceļa virskārtas pastiprināšanu ar dolomīta šķembām, kā arī veikuši ceļa malas apauguma noņemšanu un citus virsūdens atvades darbus. Tāpat, tiklīdz laikapstākļi būs labvēlīgi, veiksīm ceļa greiderēšanu. Sekojoši, nopietnus ceļu remontdarbus plānotā budžeta ietvarā varēsīm veikt tikai pavasara un vasaras periodā. Jebkurā gadījumā, kā arī iepriekš, lūdzam zvanīt un informēt par konstatētām kritiskām pašvaldības ceļu tehniskā stāvokļa problēmām vai apdraudējumiem.

• Lūdzam intensīvas snigšanas periodā neatstāt privātos transportlīdzekļus pašvaldības ielu vai ceļu malā, ja ir iespēja novietot transportlīdzekli privātpašumā (mājas pagalmā vai iebraucamajā celiņā). Uz ielas un ceļa atstātie transportlīdzekļi būtiski apgrūtina un paildzina brauktuves attīrīšanu no sniega.

Līgatnes novada domes izpilddirektors
Egils Kurpnieks

Valsts apmaksāta bērnu vakcinācija pret ērcu encefalītu 2020. gadā Līgatnes novadā

Sākoties ērcu aktivitātes sezonai, Nacionālais veselības dienests atgādina, ka aktuāla ir vakcinācija pret ērcu encefalītu.

Līgatnes novadā šogad pieejama valsts apmaksāta bērnu vakcinācija pret ērcu encefalītu. Saskaņā ar Slimību profilakses un kontroles centra epidemioloģiskās uzraudzības datiem Līgatnes novads 2020. gadā atzīts par ērcu endēmisko teritoriju, t.i., tā teritorijā ir augsta saslimstība ar ērcu encefalītu.

Pret ērcu encefalītu tiek vakcinēti bērni no viena gada vecuma

līdz 18 gadu vecuma sasniegšanai, ja:

- bērna deklarētā dzīvesvieta ir ērcu endēmiskajā teritorijā;
- bērns ir bārenis vai bez vecāku gādības palikušais bērns.

Lai veiktu vakcināciju, jāvēršas ģimenes ārsta praksē, līdzīgi ņemot vakcinācijas pasi. Ārsts izvērtē bērna veselības stāvokli un iespēju veikt vakcināciju.

Tālrunis informācijai: 64155583 un 29186898

Līgatnes novada domes izglītības un jaunatnes lietu speciāliste
Dace Bērziņa

Līgatnē izveidots mašīnizšūšanas uzņēmums

Šā gada sākumā Līgatnē vietējo uzņēmēju pulciņam pievienojies jauns uzņēmums, kas nodarbojas ar daudzkrāsu mašīnizšūšanu un saistītā dizaina izveidi. Radīts zīmols „Colibri embroidery”. Uzņēmums ražo dažāda veida tekstilu ar individuālu dizaina izšuvumiem. Pieejamie pakalpojumi:

- standarta izšūšana;
- izšūšana uz piegriezta auduma;
- izšūšana uz gatava apģērba, cepurēm, somām, apaviem u.c. izstrādājumiem;
- izšūšana ar specializētajiem diegiem;
- izšūšana krustdūrienā;
- 3D izšūšana;
- aplikāciju izšūšana;
- monogrammu un logotipu izšūšana.

Dizaina izveides iespējas ir neierobežotas, savukārt izšuvumus iespējams veidot līdz 15 dažādiem toņiem vienlaicīgi.

Lauku atbalsta dienesta finansētā projekta Nr.19-09-AL18-A019.2103-000022 „Reklāmdizaina uzņēmuma izveide Līgatnes pagastā” ietvaros uzņēmuma darbības nodrošināšanai iegādāta izšūšanas mašīna un specializētā programma-tūra.

Katrs risinājums ir individuāls! Ja vēlaties veikt pasūtījumu, atsūtiet izšuvuma vizualizāciju, vēlamo izmēru, daudzumu, krāsas un izpildes termiņu uz colibri.embroidery2020@gmail.com.

NACIONĀLAIS
ATTĪSTĪBAS
PLĀNS 2020

EIROPAS SAVIENĪBA
EIROPA INVESTĒ LAUKU APVIDOS
Eiropas Lauksaimniecības fonds
lauku attīstībai

Atbalsta Zemkopības ministrija un Lauku atbalsta dienesta

DAUDZKRĀSU MAŠĪNIZŠŪŠANA

Izšuvumi līdz 15 dažādiem toņiem vienlaicīgi!

colibri.embroidery2020@gmail.com

No idejas līdz kvalitatīvam risinājumam.
Mēs īstenošim Jūsu ieceres ātri, ērti un atbildīgi!

Var iesniegt lauku bloku precizējumus

No šā gada 7. februāra lauksaimnieki var veikt lauku bloku un ainavu elementu precizēšanu. Precizēšanas pieprasījumus varēs iesniegt līdz šā gada 1. aprīlim.

Precizēšanas pieprasījumi jāiesniedz tikai tad, ja klients vēlas iekļaut lauku blokā jau sakoptu platību, no lauku bloka izņemt neapsaimniekotu platību vai pievienot jaunus ainavas elementus. Lauku bloku precizēšanas pieprasījumā ir iespēja izveidot lauksaimnieka bloku, savu apsaimniekoto platību nošķirot no kaimiņu apsaimniekotajām platībām.

Svarīgi! Dienests iesniegumu lauku bloku precizēšanai var noraidīt, ja izmaiņas ir mazākas par

0,1 hektāru vai 2% no lauku bloka platības.

Svarīgi ievērot, ka platībai ir jābūt sakoptai uz lauku bloka precizēšanas pieprasījuma iesniegšanas brīdi – tajā nav krūmu, celmu, kūlas u.c. Precizētā platība tiks apsekota arī dabā. Ja tā nebūs sakopta, tā netiks iekļauta lauku blokā, un sezonas laikā netiks veikta atkārtota platības apsekošana.

Klienti var pārliecināties par savām apsaimniekotajām platībām LAD ģeogrāfiskajā informācijas sistēmā, kurā ir apkopota aktuālākā informācija par lauksaimniecībā izmantojamo zemi un ainavu elementiem lauku blokos: <http://karte.lad.gov.lv> vai Elektroniskajā

pieteikšanās sistēmā (EPS).

Uzmanību! Dienests atgādina, ka lauku bloku precizēšanas pieprasījums nav iesniegums platību maksājumu saņemšanai. Lai pieteiktos platību maksājumiem, no aprīļa vidus EPS vajadzēs iesniegt Vienoto iesniegumu. Iesniedzot to, varēs pieteikt tikai tādu sakoptu ārpus lauku bloka platību, kas ir vismaz 0.30 ha.

Rokasgrāmatas un pamācības pieejamas LAD mājaslapā www.lad.gov.lv.

Informāciju sagatavoja
Lauku atbalsta dienests

Var sākt aizpildīt platību maksājumu provizorisko iesniegumu

No šā gada 14. februāra ikviens lauksaimnieks var sākt aizpildīt informāciju vienotajā platību maksājumu iesniegumā. Šādu iespēju Lauku atbalsta dienests šogad piedāvā pirmo reizi, lai padarītu ērtāku minēto iesniegumu aizpildīšanu Elektroniskajā pieteikšanās sistēmā – tagad to var darīt pakāpeniski un savlaicīgi aprēķināt, vai tiks izpildītas zaļināšanas un citas prasības. EPS šī iesnieguma forma norādīta kā „Provizoriskais iesniegums”.

Iesniedzot platību maksājumu ie-

sniegumus varēs no 8. aprīļa līdz 22. maijam, ar samazinājuma koeficientu par katru nokavēto dienu līdz 15. jūnijam. Aprīlī dienests organizēs izbraukuma seminārus, lai palīdzētu aizpildīt platību maksājumu iesniegumus elektroniski tiem klientiem, kuriem tam nepieciešams atbalsts. Aktuālā informācija par semināriem tiks publicēta dienesta mājaslapā.

Būtisku izmaiņu atbalsta saņemšanas nosacījumos 2020. gada platību maksājumu sezonā nav. Jāņem vērā, ka no jauna varēs uzņemt

saistības tikai aktivitātē „Bioloģiskās daudzveidības uzturēšana zālajos” (BDUZ), pārējos pasākumos jaunas saistības uzņemties nevar, bet var par vienu gadu pagarināt esošās saistības.

Atgādinām, ka šobrīd norit lauku bloku precizēšana, to vēl var izdarīt līdz 1. aprīlim. Plašāku informāciju var lasīt Lauku atbalsta dienesta mājaslapā www.lad.gov.lv.

Informāciju sagatavoja
Lauku atbalsta dienests

turpinājums no 1. lpp.

Iestarpinašu jautājumu skolas direktorei Sanitai Ungurai. Tas, ko stāstīja Anete, lielā mērā saistīts ar individuālo pieeju. Vai tam, jūsuprāt, ir sakars ar skolas un klašu lielumu? Un, kas notiks, kad Jaunā sākumskola pēc dažiem gadiem izaugs lielāka? Cik reāli ir uzturēt šo individuālo pieeju un kopienas sajūtu?

Sanita: Nenoliegšu, ka klašu un skolas lielumam ir liela nozīme. Tas ir neapšaubāmi. Bet Montessori metode atļauj bērnam izglītojamam pieiet gan diferencēti, gan individuāli. Tā ir šīs metodes „zelta atslēdžiņa” – pamats, kas ļauj piedzīvot šo pašu sajūtu arī skolās ar vairākām klasēm. Skolēns sacenšas pats ar sevi, izdara, cik var, un vienmēr paliek iespēja izaugt. Blakus var būt skolēns, kurš var izdarīt vairāk un varbūt dziļāk, bet tas neuzliek nekādu pienākumu. Mēs strādājam ar vienu materiālu, bet katrs izdarām savu lietu. Mums nevienam mirkli nav sajūta, ka kāds no mums būtu pārāks. Gribu pateikt, ka sākt ar mazu apjomu un mazām klasēm ir ļoti svētīgi. Paldies pašvaldībai, ka viņi ir ieraudzījuši šo iespēju. Turpināt jau ir vieglāk. Šobrīd redzam, ka pirmā klase jau šajā metodē ieguvis daudz vieglāk, ja salīdzinām ar pagājušā gada pirmo klasi, kas bija viena. Tas ir gan atbalstoši, gan cerīgi. Katrā ziņā mani kā skolas vadītāju tas nebaida. Tie būs atkal jauni izaicinājumi un jaunas iespējas.

Gribu pajautāt par konkurenci. Tā kā skola ir valsts izglītības sistēmas sastāvdaļa, tad jums ir tā pati e-klase, kur vecāki lieliski redz bērna sekmju reitīngu un salīdzinājumu ar pārējiem. Kā jūs uz to skatāties? Cik vispār ir pareizi šādi salīdzināt?

Sanita: Mans viedoklis ir tāds, ka konkurence nav ceļošā. Protams, ka sasniegumi ir jāvērtē pēc tādiem kritērijiem, kādi valstī ir. Mums nav iespējas to izvēlēties vai atteikties. Bet manās un visu skolotāju acīs svarīgāki ir izaugsmes rādītāji. Ja mēs ko nomērām, tad nomērām bērnu pašu pret sevi kaut kādā laika posmā. Mēs jau šobrīd, kaut mums vēl nav atzīmes ballēs, bet ir tikai aprakstošie vērtējumi, mudinām, saskatām un uzteicam katra bērna individuālo izaugsmi. Ja mēs uz šiem rezultātiem skatītos šādi, tad es piekrišu – mēs varam vērtēt. Bet, ja skatāties, kurš ir pirmais, kurš otrs, tas nav ceļošā. Jo kādu bērnu konkurence izaicina, bet kādu tas grauj. Pats svarīgākais ir princips, ka katrs sacenšas ar sevi. E-klases rādītājos var redzēt arī to. Ja vien gudri paskatās.

Linda: Mēs ļoti uzticamies šai skolai. Mums noteikti ir daudz vieglāk nekā pagājušajā gadā, kad mums bija cita skola. Šogad mums visiem ir vieglāk. Arī tas, ka nav mājasdarbu. Varbūt pagājušogad trāpījās tā, ka bija ļoti daudz to mājasdarbu, bet viņam vispār nebija laika vakaros uzelpot. Mans dēls nav no runātājiem un visu ļoti neatstāsta, bet pārsteidzošs ir tas, ka viņš vakaros sācis zīmēt. Tagad nespējam vairs lapas piepirkt. Viņam ir parādījušās savas intereses.

Man ir jautājums skolotājam. Zinu, ka dienas ir dažādas, bet, vai jūs varētu pastāstīt, kāda ir jūsu ikdiena.

Marta: Mums skolā katra diena sākas ar mūziku. Tad ir rīta aplis, kur izrunājam aktuālās tēmas. Piemēram, par to, ka nekāpjam uz ledus. Kas nu

kurā brīdī ir aktuāls. Tad ejam katrs savās gaitās.

Es saprotu, ka parastās stundas šajā skolā nav. Ir lielāki priekšmetu bloki. Kā tas notiek?

Marta: Es varu pateikt uzreiz, ka es bērnu no procesa ārā nerauju. Ja bērni ir iedziļinājušies procesā, viņi netiek rauti ārā. Vienu dienu tās var būt 40 minūtes, bet otru – tik daudz laika, cik viņiem tas ir nepieciešams.

Anete: Bruno saka: „Visu dienu mācījāties angļu valodu.” Vai: „Visu dienu mācījāties latviešu valodu.”

Uzdošu jautājumu, kas mani personīgi mulsina visvairāk. Mani mulsina ļoti lielā koncentrēšanās uz mācīšanās caur praksi. Manuprāt, ir bērni un dzīves jomas, kurās ļoti svarīga ir abstraktā domāšana. Vai tā netiek atstāta pabērna lomā.

Sanita: Montessori pedagoģija saka, ka bērns abstrakti sāk domāt un spēj iztēloties to, ko nav redzējis un sajūti, ap 12 gadu vecumu. Ir dažādi bērni. Ir tādi, kam ir vizuālā atmiņa, kam ir audiālā atmiņa. Uzveres ir dažādas. Nevaru viennozīmīgi pateikt, ka visiem tas tā ir. Robeža nav ļoti noteikta. Kāds, iespējams, izdarīs to astoņos gados, bet es kā praktizējošs pedagogs saku, ka bērniem, kuriem vēl nav attīstījusies abstraktā domāšana, ir grūtības ar matemātiku. Tad šis praktiskais materiāls ir liels atbalsts. Ja mēs to ignorējam un iedomājamies, ka visiem piemīt abstraktā domāšana, iegūstam situāciju, ka ir bērni, kuri iepaliek. Ja mēs nokavēsim to brīdi, kad arī viņi piedzīvo prieku par iznākumu, zaudēsim lielu daļu cilvēku, kuri nepiedzīvos mācīšanās prieku. Kādam tas noteik ātrāk, kādam – vēlāk. Un mēs ļoti labi zinām, ka ir cilvēki, kam tas nenotiek vispār. Es nevaru pateikt, vai ir labi vienādi vai otrādi. Es vienmēr saku, ka vecāki ir tie cilvēki, kas savu bērnu pazīst vislabāk un mēs nekad nepretendējam uz augstāko zināšanu par bērnu. Bet, ja vecāks ir godīgs pret savu bērnu un redz, ka šī varbūt ir viņa vājā puse, tad viņam ir jādomā, kāda būs šī pieeja.

Manas bažas ir vairāk par to, ka arī vecākajās klasēs tās zināšanas, kurām nav pielietojuma tagad tūlīt un valsts ekonomikā, tiek pamazām atstātas ārā.

Sanita: Ja domājam šādā nozīmē, tad gan es pasaku, ka skolā ir ļoti daudz lietu, kas vienkārši ir jāzina. Lai kaut ko radītu, jābūt lādītei, no kuras paņemt pamatu. Tas gan ir jāzina un jāuzkrāj. Mēs nedrīkstam iedomāties, ka bērns bez pieredzes kaut ko pats izdomās. Viņam ir jābūt noteiktam pieredzes apjomam. Tas ir skolotāja pienākums. Mums nav jāizdomā alfabēts, mums nav jāizdomā Mendelejeva tabula. Mums ir jābūt gudriem lietotājiem. Šādā aspektā es viennozīmīgi pasaku, ka ir zināšanas, kuras vienkārši jāiegūst, kuras nevar izdomāt vai vienmēr piesaistīt uzreiz konkrētai rītdienas dzīvei.

Ķersimies pie plaši izplatītiem viedokļiem. Daudziem ir viedoklis, ka bērniem, kuri mācījušies pēc Montessori metodēm, ir grūti iekļauties citās skolās vai augstskolās. Kā jūs to komentētu?

Anete: Domāju, ka ir tieši otrādi, ka viņiem ir daudz vieglāk iekļauties. Mēs paši esam auguši sistēmā „pasaku – izdari”. Augstskolā neviens neko priekšā nesaka. Tur viss jāprot pašam. Te tieši iemāca domāt, darīt

un saprast.

Kitija: Man nav personīgas pieredzes, jo mans bērns vēl mācās, bet Montessori kursos, kur mācījās, bija mammas ar šādu pieredzi. Ļoti labas atsauksmes tieši par to, cik viegli pēc tam ir iekļauties parastā skolā. Bērni vienkārši pieņem tos noteikumus. Viņi ir apmierināti ar sevi, zina savu vērtību. Viņiem nav sevi jāpierāda. Pārējie cīnās savā starpā.

Mārīte: Es esmu lasījusi pētījumus. Tie gan nebūs Latvijas piemēri. Bet šie pētījumi rāda, ka sasniegumi klasiskajās skolās bērniem, kas apmeklējuši Montessori skolas, ir vidējā līmenī un virs vidējā.

Vai tas nav tāpēc, ka Montessori skolās tomēr ir zināma atlase, ko nosaka, piemēram, vecāku attieksme un motivācija izvēlēties šīs skolas. Tas tomēr nav simtprocentīgs sabiedrības spogulis. Vai šie rezultāti nav saistīti ar to? Vai tas ir skolas nopelns?

Sanita: Es gribētu domāt, ka tā ir skola. Ne velti Skandināvijā, kur izglītība nav par maksu, ir ļoti daudz Montessori skolu. Piemēram, konkrēti Upsalā ir liela sākumskola. Domāju, ka šie vecāki zina, ko viņi dara. Šajā skolā savus bērnus sūta zinātnieki. Tas nozīmē, ka arī viņi saprot, ka Montessori metodei ir daudz priekšrocību. Tā nav koncepcija visiem. Tas ir cilvēkiem, kas šādi saredz pasauli. Kā mēs zinām, veiksmē ir dažādība, nevis vienveidība. Ja cilvēks saprot savu ceļu, savu filosofiju un ir par to pārliecināts, viss izdodas. Ja tev saka: „Dari šādi, tad tev viss sanāks!”, bet tā nav tava pārliecība, tad nekas neizdosies. Tas noteikti ir pārliecības jautājums – tas, kā mēs skatāmies uz pasauli un ko gribam tajā sasniegt. Ja mēs gribam ļoti labus akadēmiskus rādītājus un sacensību ar citiem, iespējams, ka Montessori skolas skolēni kaut kādā posmā pat nebūs gatavi sacensties, jo viņi to nesaprāt. Bet ilgtermiņā un nākotnes būvē tas ir ļoti labs fundament. Katrā ziņā es to saskatu kā vienu no lieliskām iespējām. Īpaši šobrīd, kad mēs gribam ieviest kompetenču izglītību un mums vēl nav visu rīku, kā to izdarīt.

Atgriežoties pie skolas ikdienas, Varbūt jūs varētu pastāstīt par aktualitātēm, šī gada iecerēm un mērķiem?

Kitija: Es uzreiz pajautāšu skolotājam. Man dēls atnāca mājās un teica: „Mammu, mums bija katram jāizdomā savs mērķis, ko mēs gribam sasniegt šajā gadā.” Es biju pārsteigta. Tad es jautāju, kāds bija tavs mērķis. Parasti jau mērķi ir skolotājiem. Bet, nē! Te viņiem tiek uzlikta atbildība: ko viņš grib sasniegt? Viņam, protams, viss bija skaidrs. Viņš iet ārā un meklē kvarcus, mājās šķīļ dzirksteles, meklē enciklopēdijās informāciju par kvarcu. Man mājās ir zinātnieks. Es biju patīkami pārsteigta. Jums taču katrai (skolotājai) ir savs mērķis, vai ne? Ir izglītības standarts, kas ir jāsasniegt. Kā to visu apvienot ar bērnu mērķiem?

Sanita: Tā ir pedagoģijas meistarība. Mēs visos medijos, kur runā par kompetenču izglītību, dzirdam, ka tā būs bērnu izvēle. Pieaugušie saķer galvu. Kas tagad notiks, kad klasē vienlaikus būs 17 dažādi mērķi? Kā lai skolotājs, kuram arī ir savi mērķi, to visu apvieno? Sasniedzamais rezultāts, klasi un skolu beidzot, ir definēts, un tas nav izpētīt kvarcu. Es gribētu teikt, ka tieši tā ir pedagoģiskā meistarība – sadzirdēt katrā mazajā mērķī, ko pasaka skolēns, to, aiz kā es varu aizķerties, lai

savu mērķi padarītu par viņu mērķi. Tā ir augstākā skolotāja pilotāža – likt bērnam sajūties svarīgam, izvirzot mērķi, bet mēs vienojamies, ka arī skolotāja mērķis ir noderīgs. Man liekas, ka tur ir tā sāls. Ja skolotājs to prot, tad tas nav nekas biedējošs. Bet, ja viņš iedomājas, ka viņam tiešām jāizdara visas 17 lietas, tad droši vien ir traki. Mēs kopīgi darām lietas un domājam par mērķa sasniegšanu.

Pieķeršos pie vārda „sadarbība”. Es redzu un saprotu, ka šajā modeli ļoti svarīga ir sadarbība ar vecākiem. Vai sarunas ar skolotājam tagad ir jūsu ikdiena?

Līga: Mēs kā vecāki skolā esam salīdzinoši reti, jo izvadāt palīdz vecvecāki. Tāpēc man ļoti patīk sapulces, kas mums ir reizi mēnesī. Tad es iegūstu informāciju, kas vispār skolā notiek, kas ir jauns. Un vēl – individuālās pārrunas, kas mums ir reizi pusgadā, kad mēs runājam par bērnu, kādi ir viņa sasniegumi. Ne visi bērni stāsta, kā viņiem iet skolā. Tad nu šīs tikšanās ir tā atgriezeniskā saite.

Tātad sapulces notiek reizi mēnesī? Un vēl papildus divas reizes gadā ir individuālās pārrunas?

Mārīte: Vecākiem, kuri grib kontrolēt, ko bērni dara skolā un ko viņi zina, ir ļoti grūti. Ir jāuzticas bērniem un skolotājiem.

Runājot tīri praktiski par nākotni: šobrīd jūs strādājat trijātā. Kas notiks tajā brīdī, kad iestāsies piektā klase, kad nāks klāt papildu priekšmeti? Vai par to jau ir domāts? Kā tas tīri praktiski notiks?

Sanita: Mums vēl ir priekšā trešā un ceturrtā klase. Arī šobrīd mums papildus strādā sporta skolotājs un dziedāšanas skolotāja. Grūti pateikt. Kompetenču izglītība jau arī paredz starptozaru saikni. Ideālā pasaulē būtu tā, ka mēs, piemēram, zinām, ka latviešu valodas centrā šobrīd strādā Marta, un visi tie, kas grib darboties ar latviešu valodu, dodas tur. Tā būtu mana ideālā pasaule, kurā būtu pārķaptas klašu robežas un stundu saraksta robežas. Tad mēs kā skolotāji kontrolētu, cik ilgi skolēns kur darbojas, bet laika izvēle būtu skolēna rokās. Es nezinu, vai mums tas izdosies, bet skaidrs, ka vienā brīdī mums būs jāpiesaista citi speciālisti. Tad to arī darīsim. Es nedomāju, ka mācības notiks striktā stundu sarakstā. Man liekas, ka šobrīd bērnu varēšana un prasme ļoti pieprasa šo vecumu priekšmetu sapludināšanu.

Linda: Varu pastāstīt, ka pirmajā mēnesī bija tā, ka bērni pārņāca mājas un uz jautājumu, ko skolā darījuši, atbildēja – neko. Pēc tam izrādījās, ka visu dienu bijusi vizuālā māksla. Vēl pēc tam, ka tur tomēr bijušas gan dažādas figūras, gan burti.

Sanita: Tieši tā. Dzīvē jau mēs arī nevaram visu sadalīt pa frakcijām. Ja gribam kaut kur iedziļināties, tie būs uzreiz vairāki priekšmeti.

Tad pajautāšu skolotājam. Piekrišu, ka bērniem tas ir labi. Bet jums? Es pieņemu, ka mācīšanas procesu tas ļoti sarežģī. Man vismaz noteikti ir vieglāk struktūrēt laiku pa posmiem.

Marta: Es noteikti neesmu šāds cilvēks. Mums tas viss notiek organiski. Viņi bieži vien saka: „Mums šodien bija latviešu valoda ar matemātiku.” Vai „matemātika ar latviešu valodu”.

Mārīte: Es esmu tā skolotāja,

kura gatavojas. Man pašai bija jāpieņem. Seit strādāju pirmo gadu. Bet nu jau esmu iejutusies. Man, piemēram, nebija simtprocentīga pārliecība, ka pirmajā klasē ir jārunā par geometriskajiem ķermeņiem. Bet tagad, kad redzu, ka tas patiešām visus interesē, es to redzu un saprotu.

Sanita: Es skolā strādāju jau vairāk nekā 30 gadus. Pamudinājums atgriezties sākumskolā man bija tā sajūta, ka mana dzīve ir tā sadrumstalojusies un es esmu izveidojusi tik mākslīgu pasauli, ka tai vairs nav nekāda sakara ar to, ka cilvēks no rīta pamostas un ļaujas dienas plūdumam. Ir jābūt elastīgam, jo diena ievieš savas korekcijas. Ja tu pieturēties pie sava plāna, tad, visticamāk, aiziesi mājās neapmierināts, jo nebūsi izpildījis ne 30 procentus. Tas mani darīja nelaimīgu. Es strādāju profesijā, kas man patīk, bet nevarēju izpildīt savu plānu. Strādājot pēc šīs sistēmas, mums ir tik daudz rīku, kā pāriet no vienas jomas otrā, ka tas nesagādā pilnīgi nekādu apgrūtinājumu. Kopš esmu iepazīvusies ar Montessori pedagoģiju, mana diena ir organiska. Tas ir kā ielopot un izelpot. Ir skaidrs, ka ir lietas, ko tu vari paredzēt un saplānot, un ir lietas, ko nevari. Bet tu zini, ka tev ir rīki, ko tu vari izmantot un iegūt lielāku mieru, par to, ko dari.

Nobeigumā vēlreiz pajautāšu, ko jūs gimenēm ir devusi šī skola?

Anete: Brīvību, patstāvību, lemtspēju. Bērns spēj argumentēt, kāpēc viņš kaut ko grib vai negrib darīt. Iesaista arī visu ģimeni. Viss notiek ļoti organiski. Bērns ir priecīgs un laimīgs.

Kitija: Es piekrišu. Mēs ļoti priecājamies, ka mēs kā vecāki nepildām mājasdarbus. Mums apkārt ir ļoti daudz vecāku, kuri to dara. Un tad ir smagie un raudošie vakari. Mēs esam pateicīgi, ka mums tādu nav. Mācāmies daudz, bet ar prieku.

Anete: Man šķiet, ka vecākiem ir ļoti daudz jānācās uzticēšanās skolotājiem. Manuprāt, kolektīvs ir vienkārši fantastisks. Gribu piebilst, ka pirmajā klasē bija grūtāk saprast, kas skolā notiek. Otrajā klasē rezultāti ir redzamāki. Tā ir tā uzticība, par ko es runāju. Jo arī es nezinu, kas šeit pa dienu notiek. Bet bērns lasa grāmatas un reizina ar lielajiem skaitļiem. Ļoti patīkami, ka nav jāsatraucas.

Marta: Es saku, ka man patīk braukt uz šejieni. Es braucu diezgan tālu. Priecājos arī braukt prom, bet no rīta esmu atkal priecīga braukt šurp.

Līga: Vēl jāpiemin, ka mums te ir arī noteikumi. Par tiem mēs dzirdam arī mājās.

Sanita: Tas ir stāsts par konsekvenci. Pirmkārt ir svarīgi, lai noteikumus pieņem pašī bērni, nevis pieaugušie. Tā ir kopīga vienošanās par lietām, kas padara mums visiem dzīvi ērtāku. Un vēl svarīgāka ir konsekvence. Ja mēs kā esam norunājuši, tad pēc kāda laika varam norunāt citādi, bet mēs to ievērojam. No malas varētu šķist, ka mums te ir leiputrija: katrs dara, ko grib, izvēlas, ko darīt, bet svarīgi, ka bērni pašī vienojas par noteikumiem.

Paldies par sarunu un šoreiz gribu novēlēt, lai skola aug un attīstās. Bet tā, lai izaugsme neizpostā kopienas sajūtu. Lai kvantitatīve nenostājas ceļā kvalitatīvai.

Sarunu sagatavoja

Kā es pazīstu Līgatni

Rasma Vanaga

LĪGATNE. No kurienes cēlies vārds Līgatne un ko tas nozīmē? Ir dažādi skaidrojumi. Viens no tiem, ka pēc Zviedru kara, 1700. gadu sākumā, visa apkārtnē bijusi izpostīta, bijusi tikai viena māja *Līgat*, tagadējā Gaujas iela 2 – Akmens māja, kurai blakus bijušo fabrikas zirgu staļļu, Kasku ceha ēkā pirms pāris gadiem ir sācis darbu *Zeit* un *Tiklu* parks. Varētu būt, ka no šīs mājas nosaukuma ir cēlies nosaukums LĪGATNE. Tā mēs secinājam kopā ar aizsaulē aizgājušo Līgatnes vēstures pētnieku Aivaru Balodi. Viens ir skaidrs – Līgatni vieno Līgatnes upe, kas ir visstraujākā vidējā garuma upe Latvijā. Gar novada malu tek Gauja, kas ir visgarākā Latvijas upe, kura visā garumā tek pa Latvijas teritoriju.

Abpus Līgatnes upei atrodas tagadējais Līgatnes novads, kurā ietilpst Līgatnes pilsēta un Līgatnes pagasts. Novadam cauri iet maģistrāles: Vidzemes šoseja (1859. gads), šoseja Augšlīgatne – Skrīveri un dzelzceļš Rīga – Cēsis – Valmiera – Valga (1889. gads, Līgatnes stacija – 1891. gads).

No seniem laikiem, vismaz no 11. – 12. gs. (Līgatnes pilskalns) līdz 19. gs. vidum, cauri Līgatnes pilsētai veda galvenais ceļš no Rīgas uz Cēsim, caur Siguldu, Vīdogu un tālāk uz Igauniju, Krieviju un pārējo Vidzemi, jo vēl nebija uzbūvēta Pleškavas (Vidzemes) šoseja.

Līgatnes papīrfabrika ir Latvijas pirmā un arī pēdējā papīrfabrika, kas, pateicoties Līgatnes upītei un galvenā Vidzemes ceļa tuvumam, dibināta 1815. gadā. Apkārt izveidojies Līgatnes strādnieku ciemats, kas 1993. gadā ieguva pilsētas statusu.

Līgatnes papīrfabrikas strādnieku ciemats 20. gadsimta sākumā bija modernākais strādnieku ciemats Eiropā, tagad vienīgais, kur saglabāti aptuveni 90% no tā laika infrastruktūras.

Līgatnes novads – tie ir lauki, meži, pakalni, upes, mākslīgi raktās un dabiskās alas utt., bet, galvenais, cilvēki, ļoti daudz senu dzimtu, kuras šeit ir dzīvojušas paaudzū paaudzēs.

Līgatne ir mana dzimtā vieta. Šeit esmu pavadījusi bērnību, gājusi skolās, un pēc tam 44 gadus nostrādājusi Līgatnes papīrfabrikā. Kopš 2005. gada esmu pētījusi Līgatnes vēsturi un visus šos gadus strādājusi par gidi un iepazīstinājusi daudzus tūkstošus viesu ar mūsu Līgatni un tās interesanto vēsturi un tagadni.

2016. gada beigās toreizējā Līgatnes kultūras nama vadītāja Ingūna Millere mani uzaicināja pastāstīt par Līgatni, kā es to pazīstu. Tad arī pusgada garumā tapa sarunu cikls „Kā es pazīstu Līgatni?”. Tagad pienācis laiks „Līgatnes Novada Ziņu” lasītājus iepazīstināt ar šo rakstu ciklu.

Tradīcijas Līgatnē

Līgatnes papīrfabrika ar tās ciematu jeb Līgatnes pilsētu jau kopš

Līgatnes papīrfabrika 1870. gadā pirms lielā ugunsgrēka 1882. gada sākumā. Līgatnes fotoarhīvs.

Līgatnes papīrfabrika 1882. gadā pēc atjaunošanas. Līgatnes fotoarhīvs.

seniem laikiem lepojas ar dažādām tradīcijām.

Līgatnes papīrfabrika darbu sāka 1815. gadā un nostrādāja 199 gadus, kamēr to slēdza maksātnespējas dēļ. Tomēr vēl ir cerība, ka tā varētu turpināt darbu.

Zelta un sudraba karotītes

Visvecākā tradīcija, kas diemžēl beidzās reizē ar 2. pasaules karu, ir sudraba un zelta karotes pasniegšana Līgatnes papīrfabrikā strādājošajiem, kuri fabrikā nostrādājuši 25 un 50 gadus. Visilgāk fabrikā nostrādājušais zināmais darbinieks ir Ludvigs Celms, kurš fabrikā nostrādājis 75 gadus. Saglabāties visai maz ziņu par zelta karotes ieguvējiem. Laika gaitā izdevies apzināt tikai dažus strādājošos, kuri to ieguvuši: Ludvigs Celms, Kristīne Baidiņa, Lauris Lapiņš (Zigrīdas Balodes vectēvs), Anna Tīssa (Ainas Allēnas vecmāte), Kārlis Treibergs. Dabā šo karoti esmu redzējusi pie Zigrīdas Balodes.

Par zelta karoti no Kristīnes Baidiņas atmiņām:

Esmu ievesta Līgatē divu gadu vecumā. Sešus gadus veca sāku iet Līgates Fabrikas skolā. Strādāt fabrikā sāku 1876. gada 5. maijā. Strādāju vispirms pie papīrmašīnas, kur kopā ar trijām citām meitenēm ķērām bogas/papīra loksnes/, kuras tai laikā vēl sagrieza pēc pasūtīta formāta. Tur, kur tagad papīrs tinas ruļļos, sēdēja četri bērni blakus un katrs ņēma pretī savu loksni. Visi bijām 10 – 14 gadu vecumā. Vienu nedēļu strādājām pa dienu 12 stundas, otru nedēļu pa nakti. Kad pa dienu strādājām, tad svētdienas rītā plkst. 6 gājām darbā un strādājām 24 stundas bez pārtraukuma līdz pirmdienas rītā plkst. 6, bet pirmdienas

vakarā atkal sākām plkst. 6 jaunu maiņu. Tā bija t.s. „garā stacija”, kas bija ierīkota, lai samainītu nakts maiņu ar dienas maiņu.

Tai laikā pelnījām trīs rubļus mēnesī. Kungi bija draudzīgi ar bērniem, gāja klāt labdienu dot. Varējām arī darbu prasīt, ko labprāt deva sievām.

Kad 1882. gada 5. janvārī nodega vecā fabrika, tad, lai cilvēki neaizietu projām, direktors sacīja, ka fabriku būvēs un strādniekiem pa to laiku darbu dos tepat, lai neiet nekur projām. Tām strādniecēm, kas nāks strādāt, kad vajadzēs, kaut arī kādu laiku nebūs darba, solīja izmaksāt 20 rubļus. Tādas bija 20 gabalas un es arī starp tām. Kad fabrika atkal gāja vaļā, solītos 20 rubļus izmaksāja!

Kad biju nostrādājusi 25 gadus, direktors Tiliņš izsniedza man sidraba karoti un 25 rubļus naudā. To dabūja katrs strādnieks pie 25 gadu darba. Šī apbalvošana sākās apm. 4-5 gadus pirms manas jubilejas. Vīriešiem izmaksāja 50 rubļus. Nauda bija noguldīta bankā un izsniedza krājgrāmatiņā.

Drīzi vien strādāju kā priekšstrādniece un apmācīju jaunās strādnieces. Kad pārgāju uz Beiverku (Lejas fabriku – R.V.) un tur biju izmācījusi 50 strādnieces, fabrikas vadība izsniedza man 50 rubļus zeltā. Priekš tam gan biju jau diezgan daudzas strādnieces apmācījusi Galvenā fabrikā, bet tās nepierakstīja.

1926. g. 5. maijā Līgates direktors Fāle deva man par 50 nostrādātiem gadiem 100 latu sidraba zeltītu karoti. Strādāju tālāk līdz 1936. g. 5. maijam. Nu biju 60 gadus nostrādājusi vienā uzņēmumā

pie papīriem. Vai tā nav pacietība? Tad direktors man deva visu tāpat, kā kad es strādātu – brīvu dzīvokli, malku, uguni, ārstu, zāles un 25 latu mēnesī. Dabūju arī vienreizēji 300 latu pabalstu. No valdības saņēmu III šķiras zelta krustu un diplomu. (Pēdējais nepareizi – 1936. g. 13. maijā prezidenta Ulmaņa parakstītais apbalvošanas raksts liecina, ka piešķirta Triju Zvaigžņu ordeņa zelta goda zīme.)

Par dzīvi fabrikā līdz 1884. gadam no Kristīnes Baidiņas atmiņām,

gāja maizi cept. Krāsns dibens iznāca ārā otrā stāvā, tur varēja žāvēt drēbes, un bērni sēdējām un sildījāmies. Arī lielie nāca sildīties un runāt. Katrā stāvā bija trīs istabas, bet durvju no vienas uz otru nebija. Nebija arī atslēgu. Ķēķa mums nebija, tikai rovis, pie kura nokļuvām pa koridoru. Rovis atradās mājas galā. Vārīt varēja, uzliekot katlu uz trijkāja vai pakarot kāsi. Kas turīgāks, tam bija trijkājis, švakākiem tikai kāsi – viens kāsis, kurā iekārt katliņa stīpu un otrs, kur pakārt. Abi kāsi bija savienoti ar auklu. Kad nāca ēdiena gatavošanas reizes, visiem nepietika vietas, kur nolikt savu katliņu, tad lika vienkārši uz grīdas. Bija jau liela bāršanās un nesaprašanās. Arī kurināt nedrīkstēja, kad gribēja. Tā, pusdienas taisot, nedrīkstēja kurināt agrāk par vienpadsmitiem, bet vakarā līdz plkst. 9 vajadzēja izbeigt vārīšanas. Kas iekūra agrāk, nāca sargs un lēja ūdeni virsū. Tāpat vakaros nāca dzēst uguni nost. Mātes gan bārās, kaut laistu izvārīt, lai būtu ko ieēst. Kad ieraudzīja nākam uzraugu, bērni skrēja un kļiedza: “Nu nāk!” Tāds Šērs, vācietis vai prūsis /neskaidri runāja latviski/, bija sevišķi nikns. Tad vēl tāds Sinics. Tie bija tie vaktētāji. Tie paši gāja arī fabrikā pa nakti vaktēt cilvēkus, lai neguļ. Šēru mēs saucām

Papūšķirotājas zelta karotes pasniegšanas pasākumā 20. gs. 30. gados. Kristīne Ba kreisajā pusē ar puķu grozu. Līgatnes fotoarhīvs.

kas pierakstītas 1944. gadā:

Pirms fabrikas degšanas dzīvojam trīsstāvu lielā mājā, kas atradās starp fabriku un vecupi, ar galu pret upi. Gar upes krastu gāja garām ceļš, bet mājas gals ar slēgtu eju bija savienots ar fabriku. Vidus stāvā logs bija līdz grīdai, jo bija ierīkots I un II stāvam vienā laidā. Logs bija nozogots, lai bērni neizdauzītu, un bija istabas vienā un otrā pusē. Katrā loga pusē apmetās viena ģimene. Vecāku gultas parasti pie loga, bet bērnu gultas uz istabas vidu, gulta pie gultas, ka ne cauri iet, ne pagriezties. Tik bija katrai ģimenei iedzīve, kā galdiņš, kāds krēsls un gultas. Vienā istabā bijām 4 – 5 ģimenes. Lai naktī netraucētu miegu, jo bieži naktīs no fabrikas ar petrolejas lampu rokā nāca celt strādniekus uz darbiem un, uzlaizot spilgtu gaismu, izbaidīja cilvēkus, tad viens otrs ierīkoja ap savām gultām aizkarus. Tie jau nebija nekādi aizkari, bet tāpat aizkāra priekšā kādu drēbi, segu vai lakatu. Uz apakšējo stāvu bija jākāpj četras pakāpes uz leju no zemes virsas – tas bija puspagrabā. Apakšas stāvā atradās lielā maizes krāsns, kur visi

Piemīņas akmens satura pa

par Jānīti un visādi nerrojām. Rovī tikām arī gaļu žāvējuši. Tur bija iemūrēta stanga. Pakāpās ar garām trepēm un pārsvieda pār stangu ar auklu kopā sasiētos šķiņķus vai gaļas gabalus. Gaļa nevienam nezuda, vaktēja gan ar katrs savu.

Pieliekamā nevienam nebija. Malku turējām zem gultas. Pie griestiem bija ierīkotas ķēdes, tur stāvēja skaliņu koki un neplēsti skaliņi. Atceros vēl, ka pa skaliņiem lodāja prusaki, ka čaukstēja vien. Citi gatavoja no vecām mašīnkastēm tādus skapjus. Bija vēl klētis, sauktie numurkambari. Klētiņas bija ierīkotas rindā, uz vienu un otru pusi durvis, ar sienu pa vidu. Katrai klētiņai bija savs numurs, no tā arī cēlās nosaukums. Dažām klētiņām bija apakšā ierīkots pagrabs kartupeļiem. Cits kartupeļus turēja vienkārši bedrēs, kuras bija ierīkotas kalnā.

Pretim numurklētīm bija saceltas cūku būdas, jo cūkas varēja turēt. Tās bija dažādas, kādu nu kurš saslēja. Bija jau grūta dzīve tai vecā mājā. Apakšas stāvā bija mitrs, pa grīdu lodāja pelēkie slapjuma kukaiņi, spalvaini. Prusaku bija bez gala, viss brūns kā kapars. Svētdienā, kad mātei bija vaļas, tad slaucījām nost. Divi turēja deķus, un viens slaucīja ar žagaru slotu no griestiem un sienām. Tad nesa ārā un bēra zemē, sniegā, kur tie nosala, vai atkal vasarā bēra sutas gravā, kur no kokariem nāca netīrie ūdeņi ārā.

Ēdiena gatavošanai jau daudz laika nevajadzēja, jo ēdām ļoti vienkārši. Galvenais ēdiens bija melna kafija, ko dzērām rītos un vakaros. Piena jau neredzējām, tāpat arī sviesta nepazinām. Ēdām silķes ar rupju maizi. Cukuru gan lietojām. Tolaik pirkām galvas cukuru. Bodes te nevienam nebija. Tāpēc vakaros sataisījāmies un gājām uz Skāļupkrogu, trīs verstis attālumā. Tur bija bodīte, kurā varēja visu galveno dabūt – silķes, cukuru, kafiju, miltus un polīšu cūku gaļu - speķi. Arī iedzert tur dabūja, kas gribēja. Krodznieks strādniekiem pārdeva produktus uz grāmatiņas, un algas dienā tad strādnieki gāja samaksāt un paņemt nepieciešamo no jauna. Gadījās, ka dažs nevarēja tikt saviem spēkiem atpakaļ, tad krodznieks iejūda zirgu un atveda līdz fabrikai. Arī iepirkušos dažreiz atveda vairākus kopā.

Gāju plikām kājām pie darba. Vasarā pavisam plikām, ziemā koka tupelītēm kājās. Zeķes jau nevilku, jo nebija, kur ņemt. Tālu arī nebija,

Pie krogus bija iemūrēta zemē pirts – zemnīca. Tur arī kādreiz varēja nomazgāties. Vēl bija pirts ierīkota pie Beiverkas. Ģimenes cilvēki paši uztaisīja mazas pirtiņas upītes malā. Arī tur kādreiz ielaida. Tad, par laimi, fabrika uzcēla pirti ar divām nodaļām - vīriešiem un sievietēm. Tikai bija atkal nelaime - nepietika ūdens. Karstais vēl bija, bet aprūka aukstais, to smēla no bedrēm. Tad atnāca par direktoru Oraniuss, bija labs cilvēks. Sievas lūdza, lai gādā par ūdeni. Oraniuss arī lika celt pirts galā brūzi un sataisīt aku. Tad no akas ūdeni varēja dabūt pietiekoši. Projām ejot, viņš teica: "Manas mīļās sievas, man jāiet projām tāpēc, ka esmu tik daudz jums palīdzējis. Esmu Rīgā nosūdzēts." Bērni saucām viņu par lielkungu.

Pirti gāja – vienā nodaļā precētie pāri ar bērniem, kopā vīrieši un sievietes, bet meitas un atraitnes gāja atsevišķi, sieviešu nodaļā.

Pavisam citi laiki sākās, kad no dega vecā fabrika un uzcēla jaunu.

Jāņu tradīcijas

Jāņu tradīcijas Līgatnē ir ļoti senas. Arī par to Kristīne Baidiņa raksta savās atmiņās.

Kristīnes Baidiņas atmiņas:

Vislielākie prieki bērniem un lieliem bija Jāņu balle, kuru sarīkoja katru gadu. Jāņos kungi sarīkoja lielu uzņemšanu un cienāšanu, kad ieradās visi, vecs vai jauns, liels vai mazs. Visiem vajadzēja šajā dienā būt jaunām drēbēm mugurā vai vismaz tīri izmazgātām. Tā kā veikalos drēbju nebija, tad gaidīja paunu žīdus. Te bija divi vai trīs, kas visus apgērba. Ja kādam nebija ko samaksāt - naudu pagaidīja. Cits aizgāja arī uz Cēsīm kaut ko nopirkt. Pirmos Jāņus atceros Ķīberkalnā. Tad vēl fabrikā bija trīs brāļi Salmiņi - muzikanti, kas spēlēja cauru nakti. Uzturējāmies zālē vai ēdamzālē, citi ārā. Kad bērniem nāca miegs, tos nolika turpat dārzā celiņu malā, lai guļ. Nevienam projām negribēja iet.

Jāņu svinēšana sākās tā: visu nedēļu pinām vaiņagus. Jaunie meklēja Jāņu zāles, un lielle pina vaiņagus. Visu to nedēļu jau līgoja. 24.VI. vakarā ap plkst. 17 šāva, par zīmi, ka jāpošas uz svētkiem. Pirmo reizi šāva, ka jāsatās, otro – ka jāiet turpu.

Iepriekš jau katrai ģimenei izsniedza savu daudzumu bulkas un desas. Lieliem deva divas, trīs bulkas un desas /apm. četras/, bet bērniem - divus kliņģerus un desu. Tos sanesa mājā jau pirms balles. Kad bija dota zīme pulcēties, tad visi kopā gājām līgodami no dzīvokļiem uz kantori, kur kungi jau sagaidīja. Pasniedzām kungiem vaiņagus, un tad visi kopā ar mūziku un kungiem pa priekšu gājām uz svētkiem sagatavoto vietu, kur nu kuro reizi vai nu kādā spīķerī, krogus zālē, Ķīberkalna kungu mājā vai citur.

Alu veda no Straupes – kviešalu un „bairīti”. Kviešalus saldāks un plānāks, bet „bairītis” stiprāks. Šņabi deva visu nakti pie bufetes, kur ierēdņi to izdalīja. Dzert varēja, cik kuram patika. Izdzēra glāzi, pagāja nost un gāja atkal klāt. Kam bija savs trauciņš, varēja pieliet alu un aiziet izdzert kaut kur tālāk. Kam bija ģimenes, nosēdās kaut kur ārā, nemaz dančos negāja. Jauniem gan Tiliņš neļāva sēdēt, visus dzina dancot, un pats arī dancoja. Tiliņš mē-

dza teikt: „Šodien mēs esam viens, rītā atkal katrs par sevi!” Dejām vēlāk bija ragu mūzika. Sievas līgoja. Vai, kā līgoja! Cauru nakti līdz pat rītam. Tad gājām mājās. Ierēdņiem un meistariem deva siltas brokastis, tie brokastoja līdz vieniem. Pēcpusdienā jaunie sagāja atkal Ķīberkalnā dancot. Tur bija tāds dikti smuks kalns. Citiem jau gan 25.VI. vakarā bija jāiet darbā, mašīnas laida vaļā plkst. sešos /18./ Arī mums bērniem bija jāiet pie savas bogas. Tā svētki bija aizvadīti. Desas un baltmaizi atkal redzēja tikai otros Jāņos.

Cik mēs bijām nabagi, bet cik laimīgi un priecīgi!”

Kopējie Jāņi ir svētki dažādos gados dažādās Līgatnes vietās. Vecie ļaudis ir pieminējuši, ka Gaujasmalā Jāņi svētki jau 20. gs. sākumā. Pēc tam 30. gados līgatnieši pulcējušies pie ūdenstornja, kur kopā sanācis koris, orķestris, citi ļaudis, un tad devušies uz Fāles namu apsveikt saimniekus un pēc tam - līgot uz tā laika tirgus laukumu aiz kluba.

Pēc kara Jāņus svētiņa Gaujasmalā – sporta laukumā. Fabrika sagādāja malku lielajam ugunskuram, un apkārt bija mazie uguns kuri un mucas ar malku, ko Jāņu vakarā aizdedzināja. Lielais uguns kurš dega līdz rītam un vēl palika otrai dienai. Tā bija ļoti iecienīta vieta Jāņu svinēšanai no visas apkārtnes.

Atceros, ka atbraukušie radi (1970. gados) no Madonas puses un Rīgas brīnījās un neticēja, ka kaut kas tik grandiozs iespējams nelielajā Līgatnē, pie tam ne tikai vienu gadu, bet katru gadu. Jāņu placī bija ļaužu ka biezs. Kā tautā saka – ne pamaisīt. Domāju, ka bija cilvēku ne tikai simti, bet reizēm varbūt pat pāris tūkstoši.

Nu jau vairākus gadus Līgatnē kopēji vairs nesvin Gaujasmalā, bet Zanderu plāvās svin Saulgriežu svētkus pēc senajām tradīcijām.

Muzicēšana uz Lustūza klints

No Kristīnes Baidiņas atmiņām:

Uz stūra ieža pie vecām dzirnavām bija uztaisīts „lustūzīts” ar jumtiņu virsū, uz stabiem. Vēlāk bija iežogojums un soli. Turp gājām katru pavasari sagaidīt maiju. Vecos laikos tur bija uz stabiem smuks jumts un sētiņa apkārt. Tagad vairs nav nekā. Tur dziedājām visādas dziesmas. Katreiz dziedāt uzsākām ar dziesmu: „Lai kopā sanākam un uzdziedam”. Līdz septiņiem strādājām, un tad projām uz „Lustūza” kalnu, tur palikām līdz divpadsmitiem.

No Valijas Pastuhovas atmiņām:

Lūstūza kalnā sestdienās muzikanti saspēlēja. Tur kalna galā bija uz abām pusēm slīps galds (kur nolikt notis) un abās pusēs gari soli, kur muzikantiem sēdēt. Svētdienas rītos tur bērni klausījās baptistu draudzes dziesmās. Baptisti sapulcējās bijušās pasta ēkas augšējā stāvā, un viņu dziedāšana bija Lustūzī labi dzirdama. Baptistu draudzi vadīja mācītājs Projums, kurš darba dienās vadīja gateri Handfabrikā.

Muzicēšana uz Lustūza klints padomju laikos bija pazudusi. Tā atjaunojās 2000. gadu sākumā, kad Līgatnes pūtēju orķestris svētkos – Liieldienās, Pilsētas, Papīra svētkos u.c. – sāka muzicēt uz Lustūza klints pilsētas iedzīvotāju un viesu priekam. Vēlākos gados uz Lustūza klints un

citos pilsētas kalnos muzicē arī viesu orķestri Pūtēju orķestra svētkos.

Papīrfabrikas jubilejas:

Līgatnes papīrfabrikai kolektīvi ir svētītas trīs lielas jubilejas:

1958. gadā Akciju sabiedrības 100 gadu jubileja kluba estrādē;

1990. gadā Līgatnes papīrfabrikas 175 gadu jubileja kluba estrādē un atklājot piemiņas akmeni Līgatnes centrā ar veltījumu nākamajām paaudzēm;

2015. gadā Līgatnes papīrfabrikā, klubā un papildinot piemiņas akmeni jaunu informāciju sakarā ar Līgatnes papīrfabrikas 200 gadu jubileju.

Citi svētki un tradīcijas

Regulāri Līgatnes papīrfabrikas klubā (tagad Līgatnes kultūras namā) notika valsts svētku svinēšana, galdiņu vakari un citi lieli pasākumi. Pēdējos gados maijā Līgatnē notiek novada un pūtēju orķestru svētki.

Sākot ar 2012. gadu, katru gadu Līgatnē augustā notiek Latvijas Papīra svētki, kas pēdējos gados attīstījušies un pārauguši par brīvdabas garšu, papīra un sarunu festivālu „Pārceltuve”.

Pēdējos gados rudens iesākumā Līgatnē notiek kalnu svētki. 2014. gadā notika Rīgas ielas un Rīgas kalna svētki. 2015. gadā – Skolaskalna svētki. 2016. gadā – Remdenkalna svētki. 2017. gadā – Plūču kalna svētki. 2018. gadā – Zaķusalas svētki. 2019. gadā – Ķīberkalna svētki. Kalnu svētkos tiek vietējie iedzīvotājiem ar viesiem un bijušajiem līgatniešiem, dalās atmiņās, muzicē un pavada laiku pie klātiem galdiem.

Līgatnes papīrfabrikā cehos un nodaļās bija tradīcija sveikt savus darbiniekus apaļās jubilejās un pavadot pensijā, kā arī regulāri rīkot cehu vakarus ar saviesīgu pasēdēšanu.

Fabrikas darbinieki regulāri devās ekskursijās: pēc 2. pasaules kara ar smagajām automašīnām, pēc tam – ar fabrikas autobusiem. Bija arī organizētas ekskursijas ar autobusu un lidmašīnām pa Padomju Savienību.

Līgatnes papīrfabrikas ciematā ir bijušas vēl daudzas sīkākas tradīcijas: Zaļumballes Cepurīskalnā, bērnu svētki pie Gaujas un Līgatnes upes satekas, uzņemšana skautu organizācijā Annas placī, dažādas sporta spēles Gaujasmalā – sporta laukumā jeb Jāņu placī. Līgatnieši pat izveidojuši savu sporta spēli – knipeli, kuras turnīru vēl katru gadu izspēlēja Gaujasmalā. Ilgus gadus iecienītas bija hokeja balles, ugunsdzēsēju sacensības u.c.

Esmu centusies aprakstīt senās un jaunākās tradīcijas Līgatnes papīrfabrikā un pilsētā, bet tādas bija arī Līgatnes pagastā. Ar tām neesmu tik daudz saskārusies. Visvairāk tās man saistās ar jaunību.

Mēs dzīvojām manu vecāku mājā kolhoza „Amatas krasti” teritorijā, un kolhoza kantoris, klubs un bibliotēka bija „Blodziņos”. Kolhozs „Amatas krasti” tika nodibināts 1948. gadā un darbojās līdz 1957. gadam. Pēc tam, savienojot vairākus mazus kolhozus, izveidoja vienu padomju saimniecību „Līgatne” ar centru tagadējā Augšlīgatnē – „Zvaniņos”.

Atceros no bērnības, ka „Blodziņos” regulāri pāris reizes nedēļā

rādīja kino, un tēvs mani vienmēr ņēma līdz. Man patika skatīties sākumā kinožurnālu, redzēju arī filmu sākumu, bet vēlāk, kā jau bērnam, kļuva neinteresanti un uznāca salds snaudiens. Bieži vien vakarā pēc kino tēvs nesa mani gandrīz divus kilometrus pikpaunā uz mājām.

„Blodziņos” notika arī kolhoznieku gada sapulces ar obligāto svētku balli, kur mana mamma bija galvenā saimniece.

Kaut 1957. gadā bija izveidota p/s „Līgatne”, „Blodziņos” palika iecirknis ar klubu. Kad jau gāju Līgatnes vidusskolā, atceros, ka klubā rīkoja koncertus un teātra izrādītes, kur spēlēja vietējie iedzīvotāji. Pēc tam bija balles. Vasarās zaļumballes regulāri rīkoja „Melngaiļu” šķūnī. Tās bija ļoti iecienītas tuvākā un tālākā apkārtnē: Līgatnes ciematā, Augšlīgatnē, Ieriķos, Siguldā un citās vietās.

No 1963. gada līdz 1970. gadam pēc kāzām dzīvoju Augšlīgatnes „Vanagos” – vīra vecāku mājās. Tad jau iepazinu arī Augšlīgatnes pasākumus. Iecienīti bija kino seansi Augšlīgatnes vecajā klubā jeb „zeķē”, kā to sauca tautā. Vairākas reizes bijām arī uz zaļumballēm Paltmales parkā un parkā „Ozoli”.

Veco ļaužu atmiņās ir minēts, ka daudzi pasākumi pirmās Latvijas brīvvalsts laikā notikuši bijušās Paltmales muižas tautas namā.

Atmiņas no Etnas Mūrmanes (1917. – 2017/ ASV), ko pierakstījis Sigurds Rusmanis:

Tēvs (Jānis Mūrmanis, kurš cēlis Augšlīgatnē daudzas ēkas: skolu, pastu, pienotavu, tagadējo domes ēku u.c. – R.V.) Paltmales muižā pārveidoja muižu par tautas namu. Kad to iesvētīja, tad viņam iedeva zelta pulksteni. Es to iedevu brālim (Zigfrīdam Mūrmanim – R.V.) Tur tas gads ir iegravēts. To (tautas namu – R.V.) lietoja viesībām, dančošanai. Taisīja lielus bazārus, vietējie iedzīvotāji spēlēja teātrus.

Tēvs nodibināja arī Saviesīgo biedrību. Tā bija trešā viņa dibinātā biedrība. Tā sapulcējās pārbūvētajā tautas namā Paltmales muižā.

Ugunsdzēsējiem bija uniformas – melni uzvalki, cepures. Viens no mūsu ugunsdzēsējiem cieta katastrofu, braucot ar ugunsdzēsēju mašīnu. Likumā tika izsviests un sasita galvu, viņu sauca Arnolds Mekšs. Nevarēja izārstēt, drīz nomira. Apglabāts Paltmales kapos.

Saviesīgajā biedrībā vairāk rīkojās dāmas. Mana mamma (Paulīna Mūrmane – R.V.) tur bija priekšniece. Taisīja galdus mielastiem. Ziemassvētkos gādāja līdzekļus trūcīgiem cilvēkiem.

Te (Visendorfā dzirnavās – R.V.) rudenī bija lielākā ballēšana. Spēlēja, dancoja. Bija mednieku klubs. Svieda augšā pīlītes, katram cilvēkam deva desmit vai 15 pīlītes. Mednieki šāva. Kurš vairāk nošāva, dabūja pirmo vietu.

Lejaslīgatnes klubs mums bija galvenā lielā dančošanas vieta. Spēlēja orķestris, vasarā katru sestdienu vai katru otro sestdienu bija ballēšana. Tur, ja kāds gribēja, varēja rīkot viesības. Tēvs atļāva ņemt mašīnu, salika solus mašīnā, sasēdās, un visi brauca uz balli.”

Iespējams ir vēl daudz dažādu tradīciju Līgatnes novadā, bet man tās nav izdevies iepazīt.

(Turpinājums sekos)

idiņa
rhivs.

pldināšana Līgatnes papīrfabrikas 200 gadu jubilejā 2015. gadā. Rasmus Vanagas foto.

ja, izskrēju no dzīvokļa un fabrikā iekšā.

Sākumā pirts nebija nemaz. Mazgājāmies holenderos. Kad kāds holenders bija tukšs, draugi cits citam pasacīja. Vīri pasildīja ūdeni un pazagšus aizgājām nomazgāties.

Ejot mūzikas un mākslas taku Līgatnē

Līgatnes Mūzikas un mākslas skola tradicionāli vēlas padalīties jaunākajās aktualitātēs, jaunākajos notikumos un jaunākajās iecerēs. Ar skumjām vai prieku, to grūti spriest, taču jāsecina, ka februāris klāt. Laika rats dzied savu nebeidzamo un steidzīgo „laika dziesmiņu”, tomēr jāatzīst, ka šāds februāris nebūt nebija gaidīts ziemas prieku baudītājiem. Rudenīgais klimats aiz mūsu mājojumu vai darba kabinetu logiem, iespējams, nevilina mūs skriet dabas ārē tik aizrautīgi kā tad, ja mūs lutinātu balti pūkaina ziema. Mūzikas un mākslas jomai tas nāk par labu, jo tādējādi audzēkņiem ir iespējams nedaudz vairāk laika veltīt savai profesionālajai izaugsmei un prasmju izkopšanai. Tomēr „pīrāgam ir divi gali”, un jāsaprot, ka drūmais un pelēkais laiks nav tas, kurš spārno un iedvesmo. Bet mēs ticam, ka ziemas brīnumu vēl sagaidīsim ar iedvesmas un enerģijas lādiņu azotē.

Neskatoties ne uz kādiem klimata apstākļiem, Līgatnes Mūzikas un mākslas skola vēlas padalīties ar jaunākajām aktualitātēm, kurās esam bijuši iesaistīti. Viena no svarīgākajām prioritātēm ir dot iespēju jaunajiem censoņiem gan mūzikas, gan mākslas jomā gūt pieredzi visdažādākajos konkursos. Tas viennozīmīgi arī pašiem audzēkņiem ļauj sajūst to, ka mēs nebūsim neesam vienīgi profesionālās ievirzes izglītības nesēji, bet gan iekļaujames mūsu valsts 143 mūzikas un mākslu skolu saimē. Gana liels skaitlis, lai saprastu, ka mūsu iespējas gūt neatsveramu pieredzi un pārstāvēt savu skolu, kļūst redzamākiem uz šīs milzīgās platformas, pašiem kļūst pamanītākiem ar savām darbībām un aktivitātēm ir ļoti plašas.

2020. gadu Līgatnes Mūzikas un mākslas skola ir iesākusi ar mūsu audzēkņu dalību vairākos

konkursos. 2020. gada 24. janvārī 3. klases trombona spēles audzēkņi Valters Vasiljevs pārstāvēja skolu XXV Latvijas Mūzikas skolu pušaminstrumentu un sitaminstrumentu izpildītāju konkursā, kas norisinājās Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā. Valters guva ārkārtīgi vērtīgu pieredzi būt starp valsts labākajiem trombona spēlētājiem. Viņš konkursā atskaņoja Ludviga van Bēthovena „Vācu deju” un Roberta Šūmaņa „Dziesmu” D dur. Audzēkņi ieguva sertifikātu par dalību šajā prestižajā konkursā. Vēl svarīgāk ir tas, ka viņš ieguva neatņemamu pieredzi savai turpmākajai profesionālajai izaugsmei,

sajūtot Latvijas mūzikas gaismas pils auru un valsts labāko trombona spēles audzēkņu sniegumu un klātesamību. Savukārt mūsu 7. klases vijoles spēles audzēkne Paula Hamčanova 2020. gada 29. janvārī piedalījās VI mazajā Augusta Dombrovska konkursā, kas norisinājās Augusta Dombrovska mūzikas skolā Rīgā. Paula bija viena no 10 savas grupas konkursa dalībniecēm un nodemonstrēja savu tā brīža labāko sniegumu. Audzēkne atskaņoja J. Mediņa „Romanci” un V. Šēra skaņdarbu „Tauriņi”. Arī viņai, bez šaubām, ir ārkārtīgi svarīgi iegūt nenovērtējamu pieredzi, sajūtot savu vienaudžu sniegumu citur

Latvijā, klausoties un piedaloties šādās aktivitātēs, paplašināt savu profesionālā varējuma un prasmju apvāršni. Vēlamies izteikt vislielāko paldies audzēkņiem Valteram Vasiljevam un Paulai Hamčanovskai, pedagogiem Andrim Muižniekam un Ingridai Zumbergai, kā arī koncertmeistarei Līgai Ruciņai par audzēkņu motivēšanu, gatavošanu un atbalstīšanu šajā ārkārtīgi svarīgajā procesā – ceļā uz konkursiem.

2020. gads ir gads, kad akordeona spēlē norisinās Valsts konkurss. Pērnā gada 11. decembrī mūsu skolas audzēkņi Rūdolfs Melnis piedalījās Valsts konkursa 1. kārtā. Rūdolfs tika izvirzīts dalībai 2. kārtā reģionā. 24. janvārī Alfrēda Kalniņa Cēsu Mūzikas vidusskolā norisinājās 2. kārtā, kur Rūdolfs godam pārstāvēja Līgatnes Mūzikas un mākslas skolu 8 reģiona labāko audzēkņu konkurencē. Rūdolfa repertuārā bija J.S. Baha „Sarabanda” un S. Bredisa „Uz skatuves”. Žūrijas vērtējumā jaunais akordeonists ieguva 2. vietu III grupā un tika izvirzīts uz Valsts konkursa 3. kārtu, kas norisināsies 2020. gada 12. februārī Ulbrokas Mūzikas un mākslas skolā. Novēlēsim Rūdolfam labu ceļu vēju, veiksmi un pacietību, gatavojoties atbildīgajai un godpilnajai 3. kārtai! Pateicību izsakām arī audzēkņa skolotājai Vinetai Golubkovai, kura ne mirkli nav liegusi profesionālu padomu un ieguldījusi nesavtīgu darbu Rūdolfa profesionālajā izaugsmei. Lepojamies ar audzēkņu un skolotāju darbu, esam gandarīti par notiekošajām aktivitātēm.

Zīmējumu konkursa „Mana novada dārgakmens – jaunā būve” ietvaros mākslas nodaļas audzēkņi janvāra pirmo pusē cītīgi gatavoja savus zīmējumus, kuros tika iemūžināta Līgatnes Mūzikas un mākslas skolas jaunā fasāde, izmantojot dažādas zīmēšanas tehnikas. Darbi

padevās krāšņi un daudzveidīgi. Skolotājas Ievas Pastares, Jura Bindemaņa un Ingūnas Briedes vadībā tika meklētas visdažādākās iespējas īstenot šos zīmējumus, atrodot katram audzēkņim savu unikālo rok rakstu un ideju. Darbi konkursam, kura rīkotājs ir Latvijas Būvnieku asociācija, tika iesniegti 6. februārī. Lūkosim, kā tālāk attīstīsies notikumi šīs aktivitātes kontekstā.

Valsts konkurss vizuāli plastiskās mākslas nodaļas audzēkņiem februārī ir prioritāte darbu sarakstā. 1. kārtas darbi jāizvērtē līdz 29. februārim. Šajā gadā tēma ir „Scenogrāfija”. Lai raisītu ideju kamolīti, Līgatnes mākslas nodaļas audzēkņi 2020. gada 22. janvārī devās mācību ekskursijā uz Latvijas Nacionālo operu projekta „Ekskursija operā” ietvaros. Mācību ekskursijā redzētais lieti noderēs scenogrāfijas darbu īstenošanas procesā, ļaus konkursa tēmu īstenot ar dziļāku izpratni par to. Darba un mācību process kļūs radošāks, apkopojot un pilnveidojot audzēkņu idejas par scenogrāfiju. Vizuāli plastiskās mākslas Valsts konkursa 2. kārtā norisināsies 2020. gada 27. martā Valmieras dizaina un mākslas vidusskolā. Vēlēsim radošu veiksmi, lai arī mūsu audzēkņi tur būtu kupli pārstāvēti!

Esam gandarīti, ka Līgatnes Mūzikas un mākslas skolas ēka ir ieguvusi 1. vietu konkursā „Bau mit gada fasāde 2019” nominācijā „sabiedriska ēkas rekonstrukcija”. Vislielākais paldies Līgatnes novada pašvaldībai, projekta realizētājiem, dizaineri un skolas skolotājai Ingūnai Briedei, kura iedzīvināja mākslas nodaļas absolventes Lauras Freimanis diplomdarba kompozīcijas metu ēkas fasādē. Līgatne nu ir ieguvusi atjaunotu, skaistu, estētisku, krāšņu mūzikas un mākslas zinību pili!

2020. gada 27. februārī plkst. 17.30 Augšlīgatnes kultūras namā Līgatnes Mūzikas un mākslas skola jaukā muzikālā, draudzīgā gaisotnē satiksies draudzības koncertā ar Sējas Mūzikas un mākslas skolu. Veidosim šo vakaru tā, lai atkal mums būtu vēlme satikties Līgatnes Mūzikas un mākslas skolas veidotajos ārpusstundu koncertos un pasākumos! Būsim aculiecinieki tam, ka jauna draudzība veido jaunas, brīnišķīgas tradīcijas!

Līgatnes Mūzikas un mākslas skolas direktors
Kaspars Gulbis

Līgatnes skolēni piedalās Ēnu dienā

Ēnu diena, kas šogad norisinājās 12. februārī, kā praktiskās karjeras izglītības un profesionālās orientācijas programma ir nepieciešama mūsu jauniešiem. Darba tirgus attīstības tendences paredz, ka jauniešiem ir jābūt ne tikai apveltītiem ar kādām specifiskām zināšanām, bet arī jāspēj analizēt liela apjoma informāciju, jāspēj sarunāties vairākās svešvalodās un no viņiem tiek sagaidīts tas, ko sauc par emocionālo inteliģenci. Turklāt tehnoloģijas

ienes ļoti būtiskas korekcijas arī pašu profesiju piedāvājumā, regulāri radot jaunas, vēl līdz šim nezināmas profesijas. Tas viss prasa, lai jauniešiem savlaicīgi būtu iespēja klātienē iepazīties ar profesionālo darba vidi un sev interesējošo profesionālās darbības jomu.

Līgatnes novada vidusskolas skolēni bija izvēlējušies ēnot dažādas profesijas: projektu vadītāju, ugunsdzēsēju, pirmsskolas izglītības iestāžu audzinātāju un auklītes,

konditorus, miesnieku, manikīri, veikala vadītāju, pārdevējas u.c.

Lūk, dažas skolēnu atziņas:

Evita: ēnoju ugunsdzēsēju un tuvāk iepazīnos ar šo profesiju, varēju parunāties par rāciju, redzēju, kā ugunsdzēsēju mašīnas ņem ūdeni.

Alise: iepazīnu manikīra profesiju, izrādās, šis darbs ir ļoti radošs.

Veronika: gājām ar bērniem ārā, man vajadzēja palīdzēt saģērbties, visi gribēja dot man roku pastaigas laikā.

Megija: man ļoti patika vērot audzinātājas darbu, arī pašai darboties ar bērniem.

Paula: šis darbs man patika.

Emīls, Dāvis un Kristiāns: ēnojam drifta halles darbiniekus. Wolftrike drifta triciklu trase ir lielākā iekšējā drifta trase Latvijā. Tas bija lielisks piedzīvojums! Interesanti, cik precīzi un atbildīgi katrs strādā, redzējam profesionāla drifta priekšnesumu. Lai šeit strādātu, nepieciešamas zināšanas latviešu

valodā, svešvalodās, matemātikā, fizikā un informātikā.

Patrīcija: konditore cepa tik garšīgas bulciņas! Arī mēs ar Karolīnu drīkstējām viņai nedaudz palīdzēt.

Katrs, kurš piedalījās Ēnu dienā, ir guvis apstiprinājumu tam, vai izvēlēta profesija saista vai nē. Nākamajā gadā skolēni atkal varēs ēnot citu vai arī to pašu profesiju citā vietā.

Karjeras konsultante
Ilgā Gablīka

Profesionālās pilnveides kursi Tenerifē

Līdzfinansē
Eiropas Savienības
Erasmus+ programma

Eiropas Savienības valstu skolotājiem projektu Erasmus+ KA1 ietvaros ir brīnišķīga iespēja izglīties, gūt pieredzi, dibināt kontaktus, iepazīt citu valstu izglītības sistēmas, viesojoties dažādās valstīs, iepazīstoties ar skolotājiem un apmeklējot dažāda profila izglītības iestādes. Līgatnes novadā ir izveidots izglītības iestāžu konsorcijs, kura ietvaros šajā mācību gadā iespējams piedalīties četros dažādosursos.

2020. gada janvārī uz kursiem devās Līgatnes novada vidusskolas direktore Saiva Vītola, projektu koordinatore un skolotāja Aija Ziediņa un Augšlīgatnes PII „Zvaniņi” audzinātāja Paula Rence. Kursi notika Kanāriju salu galvaspilsētā Santakrusa de Tenerife no 12. janvāra līdz 19. janvārim. Kursu tēma – „Skolu digitalizācija”. Kursus vadīja Igaunijas un Lielbritānijas pasniedzēji. Pedagogu grupa bija liela – 36 klausītāji no 12 Eiropas valstīm. Kursu laikā bija iespēja iepazīties ar skolu digitalizācijas iespējām, risinājumiem, dažādiem stundu vadīšanas un mācību procesa nodrošināšanas rīkiem. Darba procesā katras valsts pārstāvjiem bija arī jāiepazīstina pārējie dalībnieki ar savas skolas un valsts nostāju skolu digitalizācijā; nereti mums savas prasmes bija jāpierāda, elektroniski veicot dažādus mājasdarbus un iesniedzot tos pasniedzējiem. Prieks, ka saņēmām tikai atzinīgus vārdus!

Protams, atrodoties tik tālā un skaistā zemē, centāmies arī pēc iespējas aplūkot, ko piedāvā mūžīgā pavasara zeme – Tenerife. Gaisa temperatūra visu gadu ir 20° – 30° C robežās. Atšķirība starp siltāko un aukstāko gada mēnesi ir tikai 6° C. Ja kalendārā rakstīts „janvāris”, tad Tenerifē iestājas ziema – vietējie staigā siltinātās jakās, šallēs, zābakos, peldas tikai

Līgatnes pedagoģes kopā ar pasniedzējiem. No kreisās - Paula Rence, Pīters Rafertijs, Aija Ziediņa, Džeimss Sanijs Kvaikojs un Saiva Vītola.

Līgatnes pedagoģes Teides vulkāna pakājē.

hidrotērpos. Tūristus no vietējiem iedzīvotājiem varēja viegli atšķirt pēc apģērba. Mēs noteikti nesejojām vietējo ģērbšanās tendencēm un izbaudījām sauli, vasaras

apģērpu un apmēram 25° C temperatūru. Tā kā kursu darba plāns bija diezgan saspringts, tad katru starpbrīdi izmantojām iespēju ņemt saules pigmentus āra terasē. Darba

dienas beidzās ap plkst. 17.00, tad arī līdz tumsas iestāšanās brīdim katru vakaru mēģinājām ar sabiedrisko transportu aizbraukt un apskatīties to, ko piedāvāja tuvākā apkārtnē.

Nedaudz brīvāks laiks bija kursu pirmajā un pēdējā dienā, kad mācībām vajadzēja veltīt tikai pāris stundas. Tad arī devāmies garākos pārbraucienos, iepazīstot autobusu satiksmi, shēmas un salas apskates objektus.

Lielu iespaidu atstāja „LORO parks”. Tas nav tikai zoologiskais dārzs, tas ir mūsdienīgs zinātnes centrs ar apdraudēto sugu pētīšanu, pavairošanu un savainoto dzīvnieku glābšanu. Parkā dzīvniekiem ir dabiskajai videi maksimāli pielāgoti dzīves apstākļi. Viss tīrs, ļoti gaumīgi iekārtots. Katrs parka stūrītis ir sajūsmas vērts!

Paspējām iepazīties arī ar divām ļoti prātā paliekošām, ainaviskām Tenerifes pilsētām – Ga-

račiko un Masku. Garačiko bijusi viena no turīgākajām Kanāriju salu arhipelāga pilsētām, līdz 18. gadsimtā lielāko daļu pilsētas iznīcināja vulkāna izvirdums. Pilsēta spītīgi atdzimusi no jauna, ceļot vēl stabilākus pamatus uz lavas mēlēm. Lai nokļūtu leģendām apvītājā 15. gadsimta pilsētiņā Maskā, kurā mīt apmēram 100 iedzīvotāji, vajadzēja izbaudīt kalna serpentīnu. Kas par skatiem! Kādi augi! Tūrisma aprakstos ciematiņš dēvēts par skaistāko ne tikai Tenerifē, bet visās Kanāriju salās. Gidiem patīkot stāstīt, ka tā ir sena pīrātu apmetne, bet tā neesot taisnība.

Kursu ietvaros izbaudījām arī organizētu mācību ekskursiju uz Teides vulkāna nacionālo parku. Gleznains brauciens! Lavas kalni, sastingušas uzvārījušās zemes, plaisas... Tāda sajūta, ka vietām milzu traktors ar arklu braucis un nekārtīgi uzaris laukus un kalnu pakājes. Iespaidīgi! Galvenais vulkāna krāteris ir 15 km diametrā, pa to arī ar autobusu pārvietojāties. Nekad nebūtu domājuši, ka brauksim ar autobusu pa vulkāna krāteri! Taustījām un pētījām lavu. Cik tai ir dažādas nokrāsas un konsistences! Pēc vulkāna apmeklējuma mums divas stundas atļāva pagozīties vulkāniskās izcelsmes melno smilšu pludmalē. Sauļojāmies, peldējāmies un izbaudījām okeāna viļņus! Tenerifē ir arī balto smilšu pludmales, kurās smiltis ir savetas no Sahāras tuksneša.

Šis brauciens mums noteikti paliks ilgi atmiņā, pirmkārt, ar dabas krāšņumu, ar okeānā satēcējušu lavu... Otrkārt, protams, ieguvums kuršos! Tagad mūsu ziņā ir nodot informāciju saviem kolēģiem un ieviest apgūto mācību procesā. Treškārt, nodibinājām kontaktus arī ar Grieķijas skolu, kuras pārstāvju jau pavasarī gaidām pie mums ciemos Līgatnē!

Līgatnes novada vidusskolas
direktore
Saiva Vītola

Atbalsts bērniem, pedagogiem un vecākiem Augšlīgatnes pirmsskolas izglītības iestādē

„Zvaniņi”

Jaunajā mācību saturā pirmsskolā nozīmīga vieta atvēlēta bērnu sociāli emocionālajai audzināšanai, tas ir, spējai saprast sevi, saprast citus un pieņemt atbildīgus lēmumus. Lai bērnu izglītošana šajā jomā sekmētos, izaicinājām psiholoģi Ivetu Lukjanovu sniegt profesionālu atbalstu bērniem, pedagogiem un vecākiem mūsu iestādē. Psiholoģei ir ilggadēja darba pieredze klīniskajā psiholoģijā, smilšu terapijā un Marte Meo metodikā. Psiholoģes vadīto nodarbību laikā mūsu pedagogi apguva metodes, kā darboties ar bērniem grupā, kurā ir bērni ar attīstības traucējumiem un kādas metodes veiksmīgāk izmatot individuālajā darbā ar bērniem. Pedagogi bija atvērti sarunai, jautāja, diskutēja. Psiholoģe vadoja bērnu savstarpējās attiecības grupā, sarunājās ar pedagogiem individuāli, ieteica metodes, kā uzlabot ikdienas

komunikāciju ar bērniem, kā radīt psiholoģiski drošu un atbalstošu vidi grupā. Dažkārt svarīgas ir nianse, tādas kā mēbeļu izvietojums, tas, vai bērna redzesleņķis tver pieaugušo, vai pedagoga balsis tonis un sejas izteiksme veicina labvēlīgu atmosfēru grupā.

Pedagogi ir ieinteresēti turpināt sadarbību ar psihologu. Lai saņemtu profesionālas atbildes uz saviem jautājumiem un ieteikumiem, ir jāveic „mājasdarbs”. Tie ir bērnu vērojumi ikdienā un padziļināta savas darbības analīze.

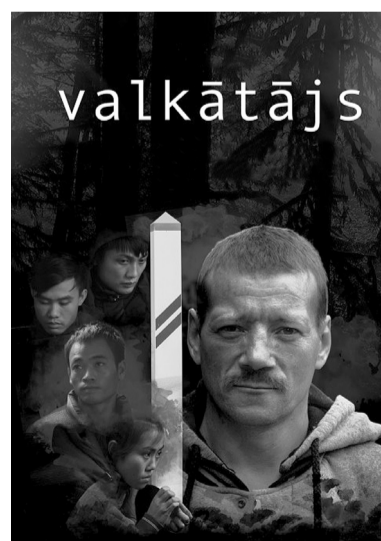
Turpinot vecāku izglītošanas darbu, aicinājām Ivetu Lukjanovu tikties arī ar bērnu vecākiem. Psiholoģe vadīja nodarbību, kuras tēma bija, kā sniegt atbalstu bērnam. Vecāku atsauce bija liela: uz tikšanos bija ieradušies vairāk nekā četrdesmit bērnu vecāki.

Vecāki ar interesi uz klausīja ieteikumus, kā veidot pozitīvu savstarpējo saskarsmi ar savu bērnu, kā veicināt bērna patstāvību un iniciatīvu. Svarīgi bērnam iemācīt atpazīt savas emocijas, saprast, ko ar tām darīt. Nedarīt bērna vietā to, ko viņš spēj paveikt pats. Tikšanās laikā vecāki stāstīja par savu pieredzi bērnu audzināšanā un uzdeva jautājumus.

Vēlamies kopīgi ar vecākiem radīt bērniem labvēlīgu sociāli emocionālo vidi, izprast bērnu rīcības motīvus, sniegt nepieciešamo atbalstu bērniem, vecākiem un pedagogiem ikdienas situācijās, izglītoties un augt profesionāli, tādēļ šādu sadarbību ar psihologu plānojam veikt regulāri un pēc nepieciešamības.

Augšlīgatnes pirmsskolas izglītības iestādes „Zvaniņi” metodikē
Silvija Rijniece

Kino jaunumi

20. februārī plkst. 18.00
aicinām uz Ivāra Zviedra dokumentālo filmu
„Valkātājs”
Augšlīgatnes kultūras namā.
Ieejas maksa: 3 eiro;
ar Līgatniešu privilēģijas karti – 2 eiro

5. martā plkst. 18.00
aicinām uz Andreja Ēķa kinokomēdiju
„Klases salidojums 2”
Līgatnes kultūras namā.
Ieejas maksa: 5 eiro;
ar Līgatniešu privilēģijas karti – 4 eiro

Līgatnes novada bibliotēkas pieņem makulatūru.

VISU FEBRUĀRI

Lielākus vezumus lūdzu saskaņot ar bibliotekāru

INFO:

Pilsētas bibliotēkā: 25619107

Pagastā bibliotēkā: 25714178

Tikai bibliotēku darba laikā

Pasākumi Līgatnes novadā

20. februārī plkst. 18.00	Augšlīgatnes kultūras namā Ivara Zviedra dokumentālā filma „Valkātājs”. Pēc filmas – tikšanās ar režisoru. <i>Biļetes: 3 eiro, ar Līgatniešu privilēģijas karti – 2 eiro</i>
21. februārī plkst. 20.00	<i>Zeit Cafe</i> Raimonds Pauls un Dināra Rudāne. <i>Koncerts izpārdots</i>
22. februārī plkst. 11.00	Līgatnes Amatu mājā Meistardarbnīca: darbs ar parafīnu. Darbnīcu vadīs „Sveču mājas” meistare, floriste Gita Roze. <i>Dalības maksa: 10 eiro</i>
22. februārī plkst. 17.00	Līgatnes kultūras namā Cēsu teātra izrāde „Nezināmā zvaigzne”. <i>Biļetes: 3,50 eiro, ar Līgatniešu privilēģijas karti – 2,50 eiro</i>
22. februārī plkst. 17.00	<i>Zeit KLASIKA</i> Mūzikas un dzejas vakars „Aiz robežas” ar dzejnieci Ingu Gaili un ansambli DuoRI. <i>Biļetes: 7 eiro</i>
23. februārī plkst. 14.00	<i>Zeit Cafe</i> Erudīcijas spēle „Lielā viktorīna”. <i>Biļetes: 5 eiro</i>
27. februārī plkst. 17.30	Augšlīgatnes kultūras namā Līgatnes Mūzikas un mākslas skolas sadraudzības koncerts
27. februārī plkst. 20.00	<i>Zeit Cafe</i> Stāstnieku vakariņas ar Karīnu Račko un Kārli Kazāku. <i>Izpārdots</i>
28. februārī plkst. 20.00	<i>Zeit Cafe</i> Mūzikas vakars: Elizabete Made un Andris Jeziks. <i>Bez maksas</i>
5. martā plkst. 18.00	Līgatnes kultūras namā Andreja Ēķa kinokomēdija „Klases salidojums 2”. <i>Biļetes: 5 eiro, ar Līgatniešu privilēģijas karti – 4 eiro</i>

Izstādes

Līgatnes kultūras namā
Eināra Kviļa gleznu izstāde

Līgatnes pagasta bibliotēkā

Silvijas Ozoliņas darbu izstāde „Mans vaļasprieks”
Dzintras Egles darbu izstāde „Aizrašanās”

Sīkāka informācija www.ligatne.lv

No 10. februāra gaidāmas izmaiņas maršrutā Cēsis – Līgatne

Pielāgojot autobusu kustības sarakstu vilcienam un nodrošinot pasažieriem iespēju pārsēties no viena transportlīdzekļa citā, no 2020. gada 10. februāra maršrutā Nr. 5084 Cēsis – Līgatne gaidāmas izmaiņas. Turpmāk reiss Cēsu autoostā darbadienās tiks uzsākts plkst. 18.40 un pieturā Līgatne – plkst. 5.55 (līdz šim tika uzsākts attiecīgi plkst. 18.30 un 6.00).

Autotransporta direkcija aicina iedzīvotājus izmantot sabiedriskā transporta pakalpojumus un paņemt biļeti par savu braucieni, atgādinot, ka statistiku par reisa pieprasījumu veido pasažieriem izsniegtais biļešu skaits. Par konstatētiem biļešu tirdzniecības pārkāpumiem pasažieri var ziņot mūsu kontrolieriem jebkurā dienā nakts laikā, sūtīt īsziņu vai zvanot pa tālruni 2777621.

Valsts SIA „Autotransporta direkcija”

Rokas, kas mīlēja darbu,
gurušas,
Sirds, kas vēlēja labu, nu
atdusas.

Decembrī un janvārī mūžībā aizgājuši

Imants Grizāns – 30. decembrī
Jana Vihlo – 8. janvārī
Vija Sproģe – 14. janvārī
Irēna Plūksna – 22. janvārī
Eleonora Lācere – 23. janvārī
Zina Freimane – 26. janvārī

Izsakām līdzjūtību tuviniekiem!

Ņem no laimes vainadziņa
Pa vienam ziediņam,
Lai pietiktu katru dienu
Kopā mūžu dzīvojot.

Janvārī Līgatnes novadā jāvārdu teica:

Uldis un Liene

Sveicam jauno ģimeni!

No Saulītes spēku smeliet,
No avota – padzerties,
No vēja mācieties – stipriem būt,
No ziediem – kā atplaukt un ziedēt
un citiem mīļumu dot.

Janvārī Līgatnes novadā reģistrēta viena meitenīte un divi puisīši

Emīlija, Rihards un Emīls

*Sirsniņi sveicam vecākus un vecvecākus!
Lai bērniņi aug veseli un laimīgi!*

Līgatnes novada iedzīvotājiem pieejami psihologa pakalpojumi

Līgatnes novada Sociālais dienests informē, ka no š.g.

5. februāra darbu uzsāk psihologs Ilze Serģe.

Psihologs pieņem Līgatnes novadā deklarētās personas:

- pirmdienās 9.00 – 13.00
- trešdienās 14.00 – 18.00

Pieteikties pa tālruni 64155587; 29414465.

Konsultāciju norises vieta – Nītaures iela 6, Līgatnes pagasts, Līgatnes novads.

Cik grūti ticēt, ka nekad vairs dzīvē
Mums neiznāks ar tevi parunāt,
Un tavu smaidu vienkāršu un siltu
Mums vajadzēs tik sirdīs saglabāt.

/G. Selga/

Skumju brīdī

*esam kopā ar Zinas Freimanes ģimeni,
viņu pēdējā gaitā pavadot.*

*Līgatnes novada pensionāru biedrības
„Možums” kolektīvs*

“Līgatnes Novada Ziņu” e-pasta adrese: ligatnes.zinas@gmail.com. Par publicētajiem faktiem un uzskatiem, personu un vietvārdu pareizu atspoguļojumu atbild rakstu autori. Līgatnes novada domes viedoklis ne vienmēr saskan ar rakstu autoru viedokli. Aicinām arī novada iedzīvotājus kļūt par avīzes veidotājiem, iesniedzot aprakstus par interesantiem cilvēkiem, notikumiem, faktiem un citu aktuālu informāciju. “Līgatnes Novada Ziņu” izdevumu, kas iznāk vienu reizi mēnesī, elektroniski var apskatīt Līgatnes novada mājaslapā www.ligatne.lv.

Iespiests:
SIA „Erante”

Nākamais
„Līgatnes Novada Ziņu”
izdevums iznāks
2020. gada 18. martā